

NIEUWE

REWU

65 JAAR

8 AP
7 1 7 9 5 3 1 2 0 5 2 2 3
0 3 4 1 9
Nr. 34, 21 augustus 2019 - Adviesprijs €3,99

Het Beatles Museum Alkmaar bezit de grootste privécollectie Fab Four-parafernalia. Uit onderzoek van Nieuwe Revu blijkt dat een deel van die collectie niet echt is, of in elk geval niet aantoonbaar origineel. 'Dit is een zieke grap!'



FAKE

~~FAB~~

FOUR

Henny Huisman:
'Mijn moment van glorie
moet nog komen' (p.34)

Rijles van de politie:
scheuren door het centrum
van Rotterdam (p.30)

Hoe Ruud Krol bij Napoli
de weg vrijmaakte voor
Diego Maradona (p.46)



KNRM



**Redden. Dag en nacht. Vrijwillig.
Onder alle omstandigheden.**

**Help mee. Steun onze vrij-
willigers met je donatie.**

De KNRM draait volledig op vrijwilligers.
Zij zijn 24 uur per dag klaar om kosteloos
mensen op zee te redden en zijn volledig
afhankelijk van donateurs.

www.knrm.nl



Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij

04 NIEUWSFOTO'S

12 COLOFON

13 65 JAAR NIEUWE REVU
Marith Iedema over shemales, pedo's en Volkert van der G.

14 WIE DENKT
Boris Johnson wel dat hij is?

16 CARTOON
Pardon Lul Nieuws

17 STREEK VD WEEK
Er was eens een vrouw uit Terneuzen



22

18 HET BEKLAAGDENBANKJE
De man die stomdronken naar de Jumbo ging

21 GEEN NIEUWS
In de prullenbak

22 NEERLANDS HOOP
Jeugdwerker Okrah Donkor: 'Het draait om liefde en erkenning'

Inhoud

REVU
EDITIE 34, 2019
21 AUGUSTUS



40

BEELDVERHAAL
Het zijn er meer dan je denkt: de idioten die Hitlers geboortedag elk jaar groots vieren

24

FAKE FOUR
Een deel van de collectie in het Beatles Museum Alkmaar is waarschijnlijk nep. Hoe heeft dit kunnen gebeuren?

30

ROODRIJDERS
Zonder zwaailicht door rood, mag dat? Revu rijdt mee met de politie

34

GROOT INTERVIEW HENNY HUISMAN
'Mijn moment van glorie komt steeds dichterbij'

46

MET RUDY KROL IN NAPOLI
Hoe King Krol het laag geklasseerde Napoli transformeerde tot een van beste teams van de Serie A

54

OUDE REVU
Seks en drank op een Grieks eiland

columns



12 **JONATHAN URSEM**
Hartjes voor het milieu

16 **BART NIJMAN**
Beatrix, de prinses op het foute paard

21 **JERRY HORMONE**
Wat is het stomste dat jij als tiener hebt uitgespookt?

62 **HERMAN BRUSSELMANS**
Tegen Mandela kwam ze niet verder dan: 'You are in fact a negro, aren't you, Melson?'

76 **LEON VERDONSCHOT**
Open brief aan Katy Perry



30



64 **ALLEMAAL WINNAARS**
De beste bonsai-man van West-Europa

70 **FILM & TV**
Man Bijt Lingo

71 **MUZIEK**
Een plak dampende soul

72 **SEKS**
Als een vip naar de stripclub

74 **SPORT**
Arme Sergio Busquets

76 **STRIP**
Boze Witte Man

78 **LIEVE MAXIM**
'Angst en geilheid schijnen familie van elkaar te zijn. Sommige mensen worden heet van horror'



46

features



Rolmodel

Ook al ligt de Middellandse Zee op pisaftand (moet je wel een beetje hard kunnen pissen), een dagje strand is allesbehalve een vanzelfsprekendheid als je als Palestijn opgroeit op de Westelijke Jordaanoever. Dus als je dan van de Israëliërs eindelijk je reispas hebt gekregen, zoals deze dame uit Qalqilya, dan wring je je uitstapje ook leeg tot de laatste druppel fun. Goed gedaan, poes. **DK**

FOTO: HH



NIEUWS
FOTO



Lapjesdeken

Sinds een vrouwelijke betoger in haar oog werd geraakt door een politiekogel, is het ooglapje uitgegroeid tot hét symbool voor de demonstranten die het in Hongkong al wekenlang aan de stok hebben met de autoriteiten. De demonstraties draaien allemaal om een omstreden wetsvoorstel dat het uitleveren van verdachten aan China mogelijk moet maken. Daar moeten ze niks van hebben in de voormalige Britse kolonie, waar ze nogal gehecht zijn aan hun status van Speciale Administratieve Regio – en de economische en politieke autonomie die daarbij hoort. **DK**

FOTO: REUTERS



Moedertje en haar matrozen

Het eiland Kotlin in de Finse Golf is al een belangrijke marinebasis voor de Russen sinds Peter de Grote het driehonderd jaar geleden afpakte van de Zweden. De imposante Nicolaaskathedraal in de vestingstad Kronstadt (niet voor niets ook wel de Marinekathedraal genoemd) is de plek waar alle eerstejaars kadetten van de Russische Oostzeevloot hun eed van trouw aan Moedertje Rusland afleggen. **DK**

FOTO: ANP



TERUG IN
DE TIJD



Nürburgring, 1978

Na zich 7 uur, 32 minuten en 4 seconden lang het snot voor de ogen te hebben gereden, komt het op de kletsnat geregende Nürburgring voor Gerrie Knetemann aan op een sprintduel met de Italiaanse renner Francesco Moser. Dat is voor Gerrie allerminst appeltje-eitje: Moser is met 273 wegzeges tot op de dag van vandaag de meest succesvolle Italiaanse wielrenner aller tijden. Maar op 23 augustus is De Kneet een banddikte beter. Onze Gerrie is wereldkampioen. Voor de coureur is 1978 sowieso een topjaar. Hij schrijft Parijs-Nice en de Ronde van de Middellandse Zee op zijn naam en in de Tour de France rijdt hij twee dagen in het geel. **DK**

FOTO: ANP



Hartjes voor het milieu

Je hoeft maar vanuit je tent of kantoor naar buiten te kijken, en je weet: dit is niet wat we ervan verwacht hadden. De lat lag sinds vorig jaar hoog, maar dat de zomer van 2019 op 23, 24 en 25 juni zou vallen is wel heel schraal.

Als je zoals ik in de bladen werkt, dan weet je: da's niet best voor de verkoopcijfers. Een wetmatigheid luidt: lekker weer = veel tijdschriften verkopen. 2018 was dankzij de warme en vooral lange zomer dan ook een prima jaar voor Nieuwe Revu.

Een andere wetmatigheid: koude zomer = mensen die zich hardop en pseudo-grappig bedoeld afvragen waar die opwarming van de aarde, die ons volgens Thierry 1000 miljard miljard euro gaat kosten, nou blijft. Terwijl iedereen weet dat klimaatverandering betekent dat er steeds extremer weer komt – dus ook een paar extreem

hete dagen in een verder teleurstellende zomer. Ook gehoord: linkse mensen die met het vliegtuig op vakantie gaan, zijn hypocriet.

Cynisch doen over het klimaat is de nieuwe Flippo. Sociale media worden steeds lelijker door dit soort mensen, die lollig proberen te doen over iets waar zij in veel gevallen geen deel van uit maken: de toekomst. Want het zijn opvallend vaak mensen die meer verleden achter zich hebben liggen dan toekomst voor zich.

Het lijkt wel alsof je tegenwoordig bonuspunten in de vorm van hartjes of duimpjes krijgt voor het bagatelliseren van milieu-problemen. Wijsheid komt met de jaren, zeggen ze dan.

Jonathan Ursem, hoofdredacteur
jonathan@revu.nl @RevuJonathan



Colofon

Hoofdredactie

Jonathan Ursem

Artdirectie

Vincent Sterk

Redactie Danny Koks

Online Britt Walta

Beeldredactie

Roland Buiting

Eindredactie Martin

Bouwman, Niek Stolker,

Edwin Struis

Vormgeving Antonio Ortega

Secretariaat Diane Beijer

Aan dit nummer werkten mee Herman Brusselmans, Kay Coenen, Bram de Graaf, Maxim Hartman, Jerry Hormone, Marith Iedema, Bart Jansen, Andries de Jong, Amy Klaverveld, Hein de Kort, Jeroen de Leijer, Thom Mandos, Martijn Neggers, Steve Nestorovski, Bart Nijman, Roberto Pennino, Justin Philippen, Alexander Schippers, Jasper Suyk, Jim Urquhart, Leon Verdonshot, Frank Waals, Gerard Wessel

Uitgever Anton Pijper

Redactieadres

 Teleportboulevard 124
1043 EJ Amsterdam
redactie@revu.nl

Social media

nieuwerevu

Abonnementen

 Zie www.revu.nl/abonneren
of bel 0251-257924

Sales

sales@pijpermedia.nl

Copyright & auteursrecht-voorbehoud

© 2019 Pijper Media B.V. Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever sluit iedere aansprakelijkheid voor schade als gevolg van druk- en zetfouten uit. Zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is opname van Nieuwe Revu in een leesportefeuille niet toegestaan.

ACHTER DE SCHERMEN

Fake Four

(p. 24)



Journalist Justin Philippen: 'Een jaar geleden liep ik voor het eerst naar binnen bij het Beatles-museum in Alkmaar. Ik wist niet wat ik zag. Een ongekende collectie van Fab Four-parafernalia, maar ook een collectie waarover ik meteen mijn twijfels bij had. Hoe komen al die pronkstukken in Alkmaar terecht? Ik begon een onderzoek, en al snel kwam ik in een spinnenweb van onenigheid en vreemde verhalen terecht. Samen met Amy Klaverveld dook ik in de ontstaansgeschiedenis van het museum en haar collectie, inclusief de handel en wandel van oprichter Azing Moltmaker. Vrienden mogen gewoon Arie zeggen, trouwens. Het is een man waaraan een al langer een discutabele handelswijze kleeft, iets wat nu ook blijkt in zijn beroemde Beatles Museum Alkmaar.'

Forza Olandesi

(p. 46)



Auteur Roberto Pennino: 'Toen ik Ruud Krol interviewde voor het magazine *Tardelli*, zei hij over zijn jaren bij Napoli: "Dat was de mooiste tijd van mijn leven." Krol, onmisbare schakel in het grote Ajax van Cruyff en Michels en tijdens de WK's van 1974 en 1978 met het Nederlands Elftal een wereldster geworden, maakte geen grapje.

Mooi om te horen, maar hoe verhiel dat gevoel zich met zijn prestaties op het veld? En wat voor indruk hebben Michel van de Korput en Wim Kieft in Turijn achtergelaten? Of veel eerder, Faas Wilkes bij Internazionale? Zo rolde een sneeuwbal de berg af en werd het een lawine aan informatie. *Forza Olandesi* is het resultaat van een heerlijke duik in de belevenissen van Nederlandse voetballers in Italië.'

Marith met de shemale bij wie ze een dag mocht meekijken.



TEKST DANNY KOKS

65 jaar Revu, 65 jaar mooie verhalen. Elke week blik een Revu-coryfee terug op zijn of haar wildste avonturen. Deze keer: seksjournalist Marith Iedema over shemales, pedo's en een schuimbekkende Schoemacher.

MARITH IEDEMA

BESTE VERHAAL (1)

'Toen ik net bij Revu begon, heb ik een reportage geschreven over shemales. Ik ben naar de Bloedstraat op de Wallen gegaan, daar heb je een travestietensteeg waar ook veel shemales achter de ramen werken. Daar ben ik letterlijk op de ramen van al die dames met penissen gaan kloppen. De helft schold mij de huid vol. Via via was ik erachter gekomen wie die straat runde, wie dus de pooier was. Zij heeft mij uiteindelijk in contact gebracht met een shemale die mij binnen wilde laten. Waar ik vooral nieuwsgierig naar was: wie zijn nou de klanten van vrouwen met een piepel? Uit onderzoek blijkt dat dit vooral hetero mannen zijn. De prostituée die ik bezocht, bevestigde dit. Vooral veel jonge Marokkanen bezoeken shemales. Dat wist ik al wel, want ik woonde in die straat en zag ze regelmatig naar binnen gaan. Seks met een shemale, dat kan in de Marokkaanse cultuur écht niet, en dat maakt het juist extra spannend. Sommige Marokkaanse jongens gaan al op heel jonge leeftijd naar de hoeren. Hoe jonger en hoe vaker je dat doet, hoe minder spannend je het vindt. Dus zoek je telkens naar een extreme kick om die opwindung weer te voelen.'

BESTE VERHAAL (2)

'Wat ik ook nooit zal vergeten, is het verhaal dat

ik heb gemaakt over pedoseksuelen. Na wekenlang op internetfora te hebben rondgestruind, wist ik af te spreken met twee mannen. Zij hadden nooit aan kinderen gezeten, maar vielen er wel op. Ik had eigenlijk zo met die mannen te doen. Natuurlijk is het verschrikkelijk dat er mensen zijn die aan kinderen zitten. Maar het is ook erg dat er een grote groep mensen is die niks met hun geaardheid doen en enorm eenzaam zijn. Ze kunnen het aan niemand vertellen, want niemand heeft begrip voor hun kant van het verhaal.'

BLUNDER

'Tijdens mijn stage schreef ik een *Wie Denkt...* over Volkert van der G.. Een van de mensen die ik daarvoor had gebeld was Robert Schoemacher, de bekende plastisch chirurg. Ik vroeg hem of hij Volkert onherkenbaar zou kunnen maken, of iets in die geest. Alleen had ik het dusdanig opgeschreven dat het leek alsof hij zelf aanbod om Volkert onherkenbaar door het leven te laten gaan. Toen Schoemacher het blad onder ogen zag, werd hij woedend. *RTL Boulevard* interviewde hem over mijn stukje en Schoemacher riep woedend dat hij dit nooit zo had gezegd. Daar kwam ik achter omdat toevallig op dat moment *RTL Boulevard* aanstond in mijn sportschool.' ✘

CV

Marith Iedema (30)

Revu

Na haar stage in 2014 schrijft Marith enkele spraakmakende reportages voor Revu. Sinds 2016 is ze onze vaste sekscolumniste.

En de rest

Behalve voor ons schrijft Marith veel voor het *AD* en *Glamour*. Voor *Linda.tv* maakt ze minidocu's.

En haar boek

In oktober vorig jaar verscheen Mariths eerste boek *(S)experimenteren: belevenissen van een avontuurlijke seksjournalist*.

Wie denkt Boris Johnson wel dat hij is?

PROFIEL — Boris Johnson is nu vier weken premier van Engeland, nadat zijn voorganger Theresa May geen andere uitweg meer zag dan haar ambt vaarwel te zeggen. Door de Brexit-problematiek was ze al lange tijd niet meer onomstreden, al is haar opvolger dat (om andere redenen) evenmin.

TEKST FRANK WAALS FOTOGRAFIE BSR

Meer een Rutte of Trump?

Tja, allebei eigenlijk wel. Als burgemeester van Londen (2008-2016) fietste hij geregeld naar zijn werk, net als onze Mark in Den Haag, en maakte hij zich druk om het openbaar vervoer. Alcohol werd uit de metro gebannen en hij introduceerde nieuwe, hypermoderne dubbeldeksbussen en stadsfietsen. Een glimlach, gekke bek of duim omhoog à la Rutte gaat hij daarbij niet uit de weg. Tegelijkertijd heeft hij ook behoorlijk wat weg van zijn collega uit Amerika: Donald Trump. Beiden kwamen ter wereld in New York, delen een opmerkelijke geblondeerde coupe en houden iets te veel van vrouwen. In 2004 werd Johnson al eens afgezet als minister/partijvoorzitter vanwege leugens over een buitenechtelijke relatie waar een kind uit voortkwam. Twee jaar later, inmiddels teruggekeerd als minister, liep hij opnieuw tegen de lamp door zijn ontrouw, maar mocht hij wel blijven zitten waar hij zat.

Leerde hij daarvan?

Het antwoord laat zich raden: nee. Zijn excentrieke persoonlijkheid bleek maar moeilijk in te dammen en de ene na de andere racistische of beledigende opmerking aan het adres van wereldleiders als Obama, Poetin, Clinton en Erdogan kwam voorbij. Hij weigerde tevens een halve eeuw lang zijn Amerikaanse paspoort in te leveren en deed dit pas recentelijk toen de International Revenue Service (IRS) het zat was en hem op de hielen zat wegens onbetaalde belastingen.



Het is lastig om beloftes na te komen

Johnson is een slimme speechschrijver, maar staat tegenwoordig vaker dan gewenst met zijn mond vol tanden wanneer journalisten hem confronteren met door hemzelf verzonden beweringen. Het hikkelen, het stamelen en de pijnlijke stiltes doen zijn imago geen goed.

Kan hij deze zware job aan?

Dat valt te bezien. De halve regering is al opgestapt of dreigt dit te gaan doen. Als een meerderheid van het Lagerhuis het 'bestuursorgaan' definitief omkiepert, worden er geen nieuwe verkiezingen meer gehouden voor de uitvoering van de Brexit op 31 oktober. Zelf zei premier Johnson op zijn 50ste verjaardag: 'Mijn kansen om ooit premier te worden zijn net zo groot als Elvis op Mars vinden of reïncarneren als een olifant.'

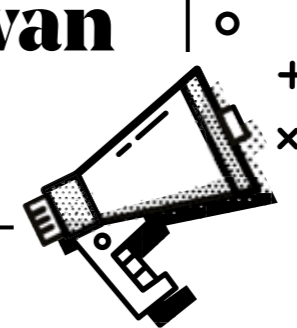
Wat vindt Boris van zichzelf?

'Ik vind het makkelijk om beloftes te maken maar lastig om ze na te komen.'

Wat vinden wij van Boris?

De woorden saai, duf en ingekakt komen niet in zijn woordenboek voor, dus zullen we dat boek maar lezen.

Wat vinden anderen van Boris Johnson?



Een olifant in de porseleinkast
Loretta Schrijver

LORETTA SCHRIJVER presentatrice

'Over Boris, net als ik geboren in New York, zou ik nog weleens een schelmen/schurkenroman willen lezen. Alleen, dan is het fictie en nu zijn z'n acties helaas realiteit. Mensen die een beetje tegen de maatschappelijke normen en waarden aanschoppen hebben over het algemeen mijn sympathie, rekels en straatschoffies kunnen namelijk best charmant zijn. Ik vraag me bij Johnson echter af of zijn kwajongensgedrag niet beter zou hebben gepast in een functie buiten de politiek. Aan zijn doen en laten zijn nu te grote en belangrijke consequenties verbonden, die ik niet kan overzien. Johnson is als een olifant in een porseleinkast. In deze Brexit-tijden kan dat gevaarlijk zijn.'

BARRIE STEVENS Nederbrit

'Iedereen dacht dat onze Boris de boel wel even zou gaan redden na het vertrek

Zijn ambts-termijn wordt een fiasco
Barrie Stevens



van Theresa May, maar we hebben er een heel vreemde man voor teruggekregen. Alleen al die eerste speech na zijn aantreden op 10 Downing Street, die was zo over *the top* positief dat hij zich direct ongeloofwaardig maakte. Hij is een clown die Engeland alleen nog maar dieper het moeras intrekt en het gevaar dat het parlement het niet accepteert wanneer er eind oktober wederom geen deal komt, is levensgroot. Je kunt over May zeggen wat je wilt, maar ze had in ieder geval wel steeds iets in haar klauwen als ze in Brussel had vergaderd. Ik zeg het je: de ambtstermijn van Johnson wordt een fiasco.'

GIANNI ZUIVERLOON voetballer

'Ik ken Johnson niet zo goed, maar wat ik wel weet is dat die hele Brexit vooral voor het bedrijfsleven veel gaat veranderen. Komt het de economie straks wel ten goede en wat zijn de gevolgen voor ons als voetballers? Die onzekerheid is lastig, niemand weet hoe het straks daadwerkelijk zal verlopen. Ik heb zelf drie jaar bij West Brom Albion en Ipswich Town gespeeld en toen was het verplicht om (jeugd) international te zijn en op z'n minst een x-aantal wedstrijden in eigen land te hebben gespeeld. Wie weet hebben spelers in de toekomst wel aparte werkvergunningen nodig. Ik hoop dat Engeland uiteindelijk blijft zoals het is. Het lijkt veel op Nederland, al zijn de Britten over het algemeen wel wat gereserveerder.'

Ik zag mijn zoon wél premier worden
Stanley Johnson



STANLEY JOHNSON vader

Niet alleen Boris' broer, maar ook zijn vader zijn tegen de Brexit. In een interview met Press TV zegt laatstgenoemde desondanks: 'Er zijn niet veel vaders die hun zoon premier hebben zien worden. De vader van Tony Blair was erbij en die van David Cameron leefde ook nog. Toen Churchill en Gladstone premier werden, waren ze hun vader al verloren.' ✕

De prinses op het foute paard

'Het lijkt er alles goed en wel beschouwd dus sterk op dat Beatrix haar paard vernoemd heeft naar een politieke moordenaar'

Volgens het gezaghebbende opinie- achtergrondenmagazine *Story* heeft Beatrix een nieuw paard, en dat paard heet Volkert.

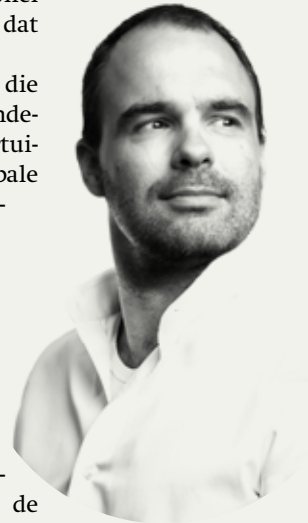
Nog een keer, voor het platte plebs. Beatrix, ons vorige staatshoofd van het Koninkrijk der Nederlanden, die thans voluit Beatrix Wilhelmina Armgard, Prinses der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, Prinses van Lippe-Biesterfeld heet, heeft in haar prinsesselijke stal op Kasteel Drakensteyn een paard dat vernoemd is naar de extreem-linkse moordenaar van wijlen professor Pim Fortuyn, die trouwens voluit Wilhelmus Simon Petrus Fortuijn heette en nooit een eerlijke kans kreeg om meerdere ambtelijke titels voor of achter zijn naam te vergaren of te verwerven.

'Vernoemd naar' is een aanname. Het kan zijn dat het nobele dier bij toeval dezelfde naam draagt als die andere Volkert. Hoewel dat een opvallend toeval zou zijn. *Then again*. Er lopen natuurlijk een heleboel bekende Volkerts rond in dit land. Nee wacht, dat is niet waar – echt bijna helemaal niemand heet zo en wie wel zo heet, komt daar niet luidruchtig voor uit teneinde vervelende grapjes en associaties met een politieke wraakmoordenaar te voorkomen. Naslag in de etymologie van de naam leert dat Volkert 'de sterke onder het volk' betekent en hoewel we paarden een zekere

nobelheid toedichten, met hun benen en hun hoofd, zijn het bepaald geen volkmenners. Ze leiden geen volk naar voren, volk berijdt hen naar voren. (Of heel snel achteruit, wanneer het mis gaat.) Dus dat kan het ook al niet zijn.

Volkert betekent ook 'leger' en dat was die ene Volkert wel: een eenmansleger, handelend vanuit een moreel superieure overtuiging die inspiratie putte uit vele verbale medestanders. Nee, hier niet de afgestompte 'de kogel kwam van links!1!'-j'accuse aan de adressen van linkse coryfeeën van weleer als Ad Melkert, Paul Rosenmöller en Marcel van Dam – maar ze moeten toch even aangehaald worden, als we dan toch man en paard aan het noemen zijn. De spelling dan. Haal de T eraf en het is een doodnormale Duitse jongensnaam. Dan is de paardennaam vanuit de 'Duits getrouwde' prinses Bea logisch verklaarbaar. Maar ja, die T staat er toch gewoon.

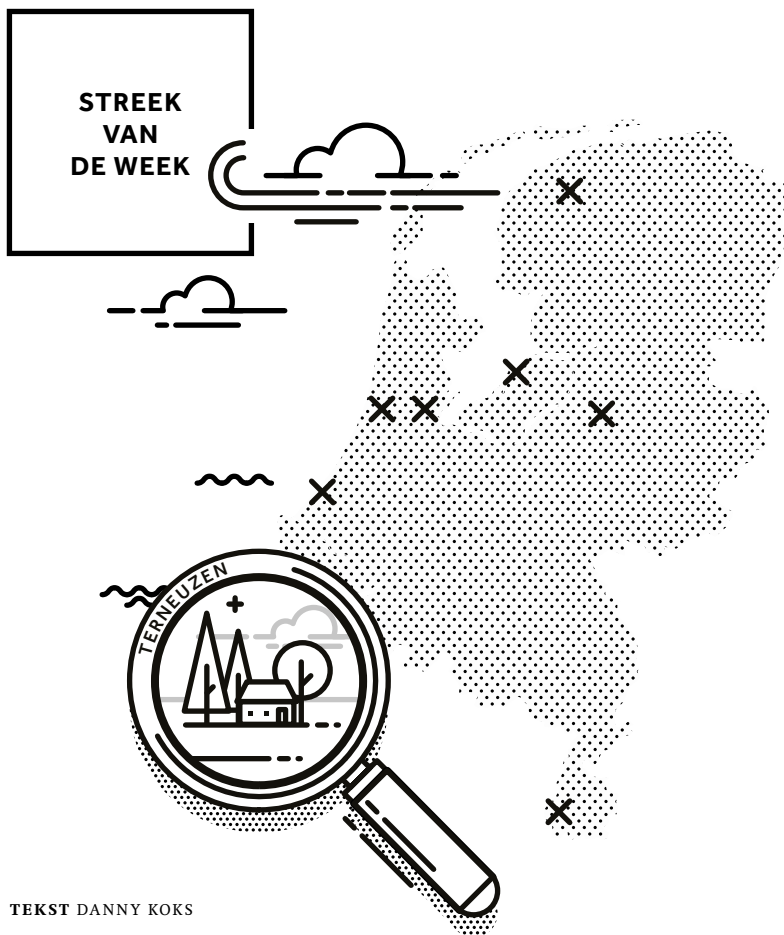
Het lijkt er, al met al en alles goed en wel beschouwd, dus sterk op dat prinses Beatrix haar paard vernoemd heeft naar de moordenaar van een ideologische opponent. Als of de voormalige koningin, die geen politieke statements geacht wordt te maken, toch nog even in galop naar de goede kant van haar geschiedenis wil draven. ✕



PARDON LUL NIEUWS

... DEFENSIE GAAT AAN DE STEKKER ...





TEKST DANNY KOKS

John DiSanto uit Philadelphia is een bijzonder mens. Niet vanwege zijn *fancy* achternaam of omdat hij uit de grote stad komt (eentje ver weg van onze eigen mooie streken), maar vanwege zijn grote, gulle hart. John houdt van boksen, al zo lang hij zich kan herinneren. Wat dat betreft had hij niet beter kunnen wonen dan in de stad van Joe Frazier en Rocky Balboa en al die andere grote bokkers die Philadelphia heeft voortgebracht.

Zelf bokst John niet. Daarvoor is zijn lichaam te *allround American*, zullen we maar zeggen: alles rond. Maar hij bewondert elke bokser die is geboren en getogen in Philly. Ook degenen die een puinhoop van hun sportcarrière hebben gemaakt, doordat ze meer joegen op korte rokjes dan kampioensriemen. Of zich uiteindelijk dood zopen, snoven of spoten. Of de handdoek in de ring moesten gooien omdat Magere Hein ze eerder kwam ophalen dan de bedoeling was.

Als zo'n bokser geen nagel had om aan zijn kont te krabben, en z'n familie ook niet, krijgt hij van de stad Philadelphia een anoniem graf. Dat kan John DiSanto niet hebben. Die gaat dan geld inzamelen. Voor een grafsteen, met de naam van de bokser erop. Een laatste eresaluut aan de onfortuinelijke beoefenaar van de sport waar hij zo van houdt. John heeft op deze manier al zeker twintig anonieme graven van bokkers voorzien van een zerk.

John heeft al zeker twintig anonieme graven van bokkers voorzien van een zerk

Nieuwe Revu bericht wekelijks over belangwekkend nieuws uit de regio. Ditmaal jakkeren we richting Terneuzen, waar tussen zes plankjes een raadsel ligt dat niemand weet op te lossen.

Raadsel tussen zes plankjes

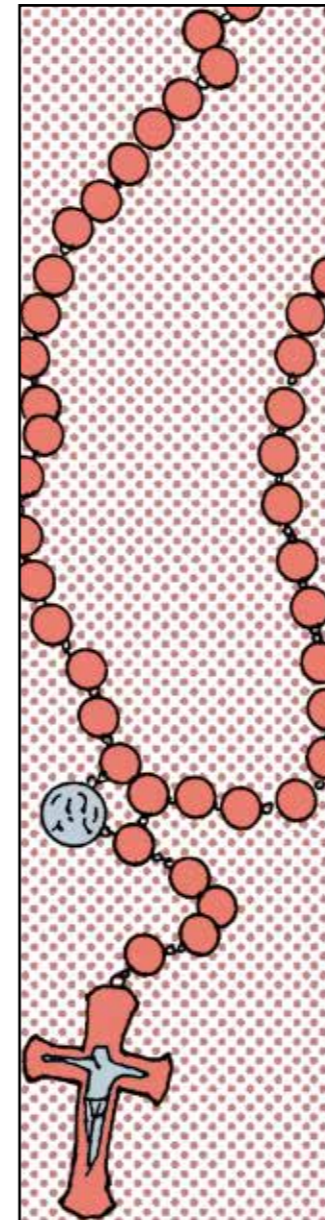
Je zult je afvragen: zeg voltallige Streek van de Week-redactie waar ga je heen, zo alleen, zo alleen? Nou, niet naar grootmoeder koekjes brengen in het bos, in het bos, laat dat voorop staan. Wel naar Terneuzen. Daar ligt, sinds vorige week, in een anoniem graf een blanke vrouw van tussen de 50 en 60 jaar, met kort rossig haar en een normaal postuur. Geen sieraden, geen tatoeages, wel een gezond gebit en littekens van operaties.

Aan haar graf stonden bij de plechtigheid de burgemeester van Terneuzen, wat mensen van de politie, het OM en de kerk, en een handjevol mensen die hadden gereageerd op een oproepje op Facebook om deze vrouw haar laatste eer te bewijzen.

Een voorbijganger vond haar afgelopen juni in een weiland bij Westdorpe, op een paar meter van de Belgische grens. Naakt en doodgeschoten lag ze in het gras, met naast haar een vuilniszak met Franse woorden erop.

De politie kon geen match vinden in de Europese dna-databanken. Onderzoek leverde tot nu toe niks op. Niemand weet wie zij is. Zelfs toen ze haar foto lieten zien bij *Opsporing Verzocht*, ving de politie bot. 'Het móet zo zijn dat iemand haar mist,' twitterde de politie van Zeeland daarna nog. Dus niet. Geen familielid, geliefde of naaste heeft zich gemeld. De vrouw is een mysterie tussen zes plankjes, een raadsel in een anoniem graf, geduldig wachtend tot iemand haar een naam komt geven. ✕

Het beklagdenbankje



De man die stom- dronken naar de Jumbo ging

TEKST
MARTIJN NEGGERS
ILLUSTRATIE
JEROEN DE LEIJER

Ze halen zelden de krantenkoppen, maar ook huis-tuin-en-keukencriminelen worden door de rechter ter verantwoording geroepen. In Het Beklaagdenbankje uw wekelijkse portie winkeldiefstal, huiselijk geweld en ander klein leed. Deze week meneer D., die wordt verdacht van slechts een achttal feiten.

Zodra de bode de zaak van de 33-jarige meneer D. afroept, stapt er een klein, gezellig dametje op leeftijd de rechtszaal binnen. De mevrouw is de tolk van de Poolse beklagde, die vanuit bewaring moet komen, en gaat vrolijk gehuld in een geel-zwart pakje en een geblondeerde coupe. Dan stappen meneer D. en zijn haast identieke advocaat de rechtszaal binnen. Beide mannen zijn kalend, en wat er nog aan haargroei over is, is niet veel meer dan een vlassig, peper-en-zoutkleurig donshaarmatje. Verlegen, rood aangelopen en beschroomd gaat meneer D. in het beklagdenbankje zitten – zijn advocaat neemt aan de tafel ernaast plaats.

Rozenkrans

Dan is het woord aan de officier van justitie, die meteen ter zake komt. Meneer D. staat vandaag terecht omdat hij verdacht wordt van een achttal feiten: belemmering van het werk van politieagenten, bedreiging, verzet bij aanhouding, belediging van een agent in functie, lokaalvredebreuk... en die hele riedel een keer of twee.

De rechter kijkt meneer D. een keer streng aan. 'Dat is nogal een lijst met feiten, meneer. Ik zie om te beginnen dat u hebt proberen te voorkomen dat uw vriendin aangehouden werd. Waarom dan?'

D. buigt zijn hoofd en begint zachtjes te praten tegen zijn tolk, die zegt: 'Mijn vriendin had een rozenkrans om haar nek en die trokken ze uit alle macht helemaal stuk. Dat vond ik verschrikkelijk. Sowieso ben ik een man: als iemand sjort aan mijn vriendin, dan kom ik in opstand.' 'Ja,' moppert de rechter zuchtend, 'alleen dat is dus niet wat er aan de hand was: u hebt geprobeerd een arrestatie te beletten.'

D. haalt zijn schouders op en veegt met zijn mouw langs zijn ogen. De rechter praat rustig door en attendeert meneer D. erop dat hij tijdens dat moment, net buiten een vestiging van een Jumbo-supermarkt, ook nog een stoeptegeltje uit het trottoir gepakt heeft en daarmee de politie

bedreigde. Toch vindt hij zelf niet dat dat een echte bedreiging was. Hij wilde alleen de aandacht maar op zichzelf vestigen, in plaats van op zijn vriendin. 'Ja,' voegt hij er aan toe, 'ik was onder invloed van alcohol.'

'U had fors gedronken. Hoeveel?'

'Geen idee.'

'Goed,' gaat de rechter onverstoord door. 'Op 17 mei bent u weer de Jumbo ingegaan, terwijl u naar aanleiding van die keer ervoor een winkelverbod had.'

'Ja, dat kreeg ik denk ik de tiende, dat verbod. Maar toen was ik dronken, dus dat was ik gewoon vergeten.'

Toch lijkt de rechter niet onder de indruk van D.'s argumentatie en zet hij zijn vragenvuur toch nog even door. 'U hebt, en u hebt dat zelfs nog een tolk laten vertalen, toen u die dag weer met de politie in aanraking kwam, naar hen geroepen dat ze uw kont konden likken, of dat ze uw lul in hun kont konden krijgen. Had u toen ook gedronken?'

'Ja.'

Ook drie dagen later ging meneer D. terug naar de Jumbo, terwijl het verbod nog altijd van kracht was. Toen hij ook die dag weer tegenover een handjevol agenten stond, heeft hij hard *Fuck the police, fuck you!* naar ze geroepen. De rechter schudt verbaasd met zijn hoofd.

'Ik was weer dronken,' probeert meneer D. betoeterd zijn eigen handelen een beetje te duiden.

'U heeft een drankprobleem?'

'Ja. Maar ik wil dat niet.'

'Hoe komt u daarvan af, dan?'

'Ik was heel optimistisch. Ik dacht: ik ga die strijd winnen, met het drinken. Maar ik merk steeds weer dat ik elke keer toch weer verlies.'

Klein winkeldiefstalletje

Meneer D. begint nu hard te huilen. Hij heeft het aantoonbaar moeilijk met zijn drankverslaving en probeert uit te leggen dat hij heel erg graag wil veranderen, dat hij hulp wil en dat hij onlangs van een vriend heeft gehoord over



een kliniek, waar hij graag door geholpen wil worden.

‘Ach, kijk aan,’ antwoordt de rechter enthousiast.

‘En heeft u al concrete plannen?’

‘Nee. Ik heb alleen de wil.’

Dan besluit de rechter het over een andere boeg te gooien. Hij vraagt D. naar zijn huidige leefomstandigheden.

‘Ik heb geen werk, maar ik help soms een vriend met verhuizingen.’

‘Maar,’ sputtert de rechter tegen, ‘dat is toch lastig en gevaarlijk met alcohol op?’

Weer begint meneer D. hard te huilen. De bode brengt hem een servetje en een glaasje water. Tussen zijn tranen door probeert meneer D. aan de rechter uit te leggen dat hij daarom ook zo graag wil stoppen. Dan is het woord aan D.’s nagenoeg identieke advocaat. Met rode wangen staat de advocaat op en kijkt eens naar zijn cliënt. ‘Meneer de rechter, gisteren stond ik hier ook met meneer D. voor de rechtbank. Een klein winkeldiefstalletje. 4,79 euro voor scheerartikelen, bij de Wibbra, zestien dagen gevangenis, want: koud

afstraffen. En dan kijk ik naar zijn strafblad: winkeldiefstal, koud afgestraft. Nog eentje: koud afgestraft. Nog één: koud afgestraft.’

Het betoog van de advocaat gaat nog even door. Wat blijkt? Omdat het te druk was bij de reclassering heeft er nog nooit iemand gepraat met meneer D., die door zijn drankverslaving steeds weer in de problemen kwam. Na een paar minuten pleiten houdt niet alleen meneer D., maar ook de tolk het niet meer droog.

‘Straf nou eens niet koud af. Er is een hele nare alcoholverslaving. Als meneer de taal machtig was geweest, had geweten van de reclassering en de kliniek, dan was het misschien wel helemaal anders gelopen. Geef deze man toch een kans.’

De rechter knikt. Moppert verwonderd dat D. nog nooit bij de reclassering op het matje is geroepen en geeft hem dan dertig dagen gevangenisstraf, waarvan twintig voorwaardelijk. Die twintig dagen blijven twee jaar staan, waarin hij verplicht langs de reclassering moet. Kan D. uiteindelijk eens bij die kliniek langs, in plaats van bij de Jumbo. ✘

‘U hebt naar de politie geroepen dat ze uw lul in hun kont konden krijgen. Had u toen ook gedronken?’

Gun rechts ook wat

‘Wat is het stomste dat jij als tiener hebt uitgespookt? Zou het niet kut wezen als je collega’s dat konden googelen?’

Halsema Junior wordt door Oom Agent in de kraag gevat en rechts Nederland kan z’n lol niet op. Ik snap dat wel, die *Schadenfreude*. Het is niet netjes, maar ik smul ook van – bijvoorbeeld – de recente LPF-ficatie van het FvD. Baudet en Otten die als aapjes hun apenuitwerpse- len naar elkaar slingeren. Af en toe PATS! een drol tegen de grijze kop van ouwe aap Hiddema die iets verderop op een rots zit te doen alsof er niets aan de hand is. Nee, echt: ge-nie-ten!

Nu ligt het met de 15-jarige spruit van Halsema natuurlijk wel een tikkie anders. Ten eerste omdat het de spruit en niet Halsema zelf is. Het verhaal was een stuk sterker geweest als ze zélf die verkrotte woonboot was binnen geslopen en daar de brandblus- sers had leeggespoten, niet?

Ten tweede omdat de spruit minderjarig is. Pubers halen puberale streken uit. Dat komt doordat de prefrontale cortex nog niet vol- ledig ontwikkeld is. De prefrontale cortex, dat is een hersenkwab voor in je harses die er onder andere voor zorgt dat je risico’s kunt inschatten en impulsen kunt beheer- sen. Zodoende zou je kunnen stellen dat de gemiddelde 15-jarige niet of verminderd toerekeningsvatbaar is. Het verklaart in ieder geval een hoop domme shit die ik zelf op die leeftijd heb uitgevrotten.

Maar goed, mede vanwege die nog onder- ontwikkelde kwab vallen minderjarigen onder het jeugdstrafrecht en wordt er alles

aan gedaan hun anonimiteit te waarborgen. Wie z’n billen brandt moet op de blaren zit- ten, maar het is natuurlijk lullig als zo’n jeugdzonde je – zeker heutzutage met het internet waarop nooit iets verdwijnt – de rest van je leven achtervolgt. Wat is het stomste dat jij als tiener hebt uitgespookt? Zou het niet kut wezen als je baas of je col- lega’s dat konden googelen?

Ten derde lijkt er geen sprake te zijn van een doofpot, wat de enige rechtvaardig- ing is die *De Telegraaf* (de enige krant die niet bruiner wordt als je je reet ermee afveegt) zou kunnen hebben om de privacy van deze minderjarige criminele mastermind te schenden. Burgemeester Femke had haar macht naar hartelust kunnen misbruiken om haar kroost uit de wind te houden, maar nee, Goody Two-Shoes Halsema informeer- de meteen de gemeentesecretaris en het integriteitsbureau van de gemeente en de zaak werd overgedaan aan het OM in Haar- lem om elke vorm van belangenverstreng- ling te voorkomen.

Het is dus al met al een beetje Schadenfreu- de om niets, over de rug van een 15-jarige die bij Bureau HALT hoort en niet op de voorpagina van de Krant van Geesteszwak- ker Nederland, maar misschien moeten we het rechts maar gewoon gunnen. Wij links- mensen worden wat betreft Schadenfreude tenslotte al jarenlang door LPF, PVV, VVD en nu FvD in de watten gelegd. ✘



IN DE PRULLENBAK

Merendeel Nederlanders geeft niet veel om uiterlijk cabinepersoneel

VLIEGTICKETS.NL

Een droger die door jouw kleding heen 'kijkt' om te zien of het al droog is? Het bestaat!

AEG

De redactie wordt dagelijks bestookt met persberichten. Deze pareltjes gingen onge- opend de prullenbak in.



Twee op drie Nederlanders wil niet extra betalen voor CO2-neutrale vliegtickets

VAKANTIES.NL



Nieuwe Revu portretteert de leiders van een nieuwe generatie. Zij helpen Nederland vooruit door de juiste vragen te stellen of door zelf de antwoorden te geven. Deze week: Triple ThreaT-oprichter Okrah Donkor (29).

TEKST DANNY KOKS FOTO JUDITH CAPPON

Wat is je beste beslissing van de laatste twaalf maanden?

‘Dat wij besloten hebben om ons pand te gaan verbouwen, ondanks dat we met onze jongerenorganisatie Triple ThreaT in een tijdelijk onderkomen zitten in een winkelcentrum hier in Schalkwijk. Koning Willem-Alexander bracht ons afgelopen januari nog een verrassingsbezoek, en dan wil je toch liever niet dat ons pand zoals het er toen uitzag, ons visitekaartje is. We stelden die verbouwing telkens uit in afwachting van een permanente plek waar we ons kunnen vestigen. Maar er is niks zo eeuwig als tijdelijk, heb ik inmiddels ervaren. Dat we nu toch die keuze hebben gemaakt, zorgt voor rust en een frisse start.’

Jullie zijn verkozen tot Club van het Jaar (deze verkiezing van de beste sport- en cultuurclub is een initiatief van o.a. het NOC*NSF, Rabobank en Algemeen Dagblad, red.). Volgens het juryrapport is Triple ThreaT een ‘way of life, een tweede familie, voor sommige jongeren uit deze probleembuurt zelfs de enige familie die ze hebben’. Maar een vast honk hebben jullie dus nog niet.

‘Ja, dat is wel een probleem voor ons. We groeien extreem snel. Triple ThreaT bestaat uit twee poten: de basketbalvereniging en de stichting waarmee we allerlei andere activiteiten voor en met jongeren hier uit de wijk organiseren. Onze basketbalvereniging zit met tweehonderd leden

verdeeld over negentien teams momenteel aan z’n plafond. Daarom hebben we zelfs een ledenstop moeten invoeren. Onze droom is dan ook een eigen accommodatie, waar we niet alleen onze wedstrijden kunnen spelen, maar al onze activiteiten kunnen onderbrengen.’

Waarom is Triple ThreaT Club van het Jaar geworden?

‘De jongeren uit Schalkwijk voelen dat wat wij ze te bieden hebben “echt” is. Omdat wij zelf ook in deze wijk zijn opgegroeid, en omdat Triple ThreaT meer is dan een club die aan jongerenwelzijn doet. We proberen echt een lifestyle community op te bouwen. Dat gevoel dat je ergens bij hoort, daar geloven we sterk in. Daarom hebben we bijvoorbeeld ook onze eigen kledinglijn. Jongeren willen ergens bij horen. Dat proberen wij ze te geven, zodat ze omringd zijn door mensen van hun eigen leeftijd, uit hun eigen buurt, die hun perspectief bieden en kansen voor ze creëren. De meeste organisaties in het sociale domein lopen eigenlijk lichtjaren achter, zeker als het gaat om jeugd welzijn en wat jongeren tof vinden. Gemeentes of welzijnsorganisaties die dat van bovenaf willen faciliteren, missen vaak de afslag. Die hebben geen binding met de straat en weten eigenlijk helemaal niet wat er speelt.’

En jij wel?

‘Ik ben zelf in deze wijk opgegroeid. Daardoor

benader ik deze jongeren heel anders dan wanneer ik vanuit de gemeente hiernaartoe zou worden gestuurd om een probleem op te lossen. Ik ben inmiddels 29, ik moet helemaal niet bepalen wat wel en niet een tof evenement is om te organiseren, dat moeten de jongeren vooral zelf doen. Daarom geven wij ze veel zeggenschap en verantwoordelijkheid, en uiteindelijk ook erkenning. Dat is een essentieel verschil tussen ons en de gemiddelde welzijnsorganisatie. Dat wij weten wat er hier op straat speelt en er zelf ook vandaan komen, is voor een groot deel waarom het zo goed werkt.’

Wat is jouw achtergrond?

‘Mijn moeder was getrouwd met een asielzoeker uit Ghana. Hun huwelijk liep al snel stuk, waardoor mijn moeder mij in haar eentje heeft opgevoed. Ik was een typisch kind van Schalkwijk: amper geld, geen ideale thuissituatie. Tegelijk stimuleerde mijn moeder mij wel heel erg om iets met mijn passie voor basketbal te doen. Ik merkte al snel wat voor positieve impact het basketballen op me had. Ik leerde wat discipline en doorzettingsvermogen zijn, ik leerde omgaan met autoriteit. Maar ik leerde ook, heel simpel, dat je ergens beter in wordt als je er veel tijd in stopt. Dankzij die lessen van de sport, kon ik mezelf ontwikkelen. De jongeren met wie ik in die tijd opgroeide, hadden dat meestal niet. Ze kwamen uit grote gezinnen waar thuis amper Nederlands werd gesproken. Ze kregen ook weinig begeleiding van hun ouders. Die hadden zoiets van: kom op, we zijn in Nederland, je hebt hier kansen genoeg vergeleken met wat wij hadden. Dan krijg je dus jongeren die de hele dag buiten hangen, niemand die naar hen omkijkt of om hun rapport vraagt, niemand die hen ’s avonds voor het slapen gaan een verhaaltje voorleest. Het draait er niet alleen om of je eten op je bord hebt en dat het licht ’s avonds aan kan, het draait ook om het krijgen van liefde en erkenning. Dat mis je heel erg in een wijk als deze. Ik kreeg dat gelukkig wel van mijn moeder,

maar ook van mijn sport. Ik had ineens een coach die als een soort vaderfiguur voor me was. Dat is voor mij de drijfveer geweest om Triple ThreaT te starten: de jongeren om mij heen hebben niet minder capaciteiten dan ik, ze hebben alleen minder perspectief en minder mogelijkheden.’

Wat betekent deze wijk voor jou?

‘Ik ben hier bewust blijven wonen, om te investeren en de kansen gelijk te trekken. Ik zie van heel dichtbij de potentie en kwaliteiten die jongeren hier hebben. En tegelijk zie ik van dichtbij ook hun gebrek aan perspectief en kansen. En ik zie wat het doet als je die twee bij elkaar brengt. In de bijna tien jaar dat we nu bestaan, heb ik heel veel jongeren zien uitgroeien van uitzichtloos naar jongeren van wie de potentie door de buitenwereld wordt opgemerkt. Als je dat één keer van dichtbij meemaakt, wat dat met het leven van zo iemand doet en de liefde die je daarvoor terugkrijgt, dan stop je daar niet zomaar mee.’ ✖

‘Het draait om het krijgen van liefde en erkenning. Dat mis je heel erg in een wijk als deze’



CV

Schalkwijk
Okrah is geboren en opgegroeid in Schalkwijk, dat de naam heeft de Bijlmer van Haarlem te zijn: een achterstandsbuurt met veel sociale problemen.

Basketbal
Dankzij zijn sport wist Okrah zich omhoog te knokken. Het bracht hem ook op een idee: als het voor mij werkt, werkt het voor iedereen.

Triple ThreaT
Zijn organisatie Triple ThreaT (verkozen tot Club van het Jaar) combineert basketbal met jeugdwerk voor de jongeren uit Schalkwijk.

All you need is lies

Het Beatles Museum Alkmaar bezit naar eigen zeggen de grootste privécollectie met parafernalia van de Fab Four. Alleen: een deel van de collectie is niet echt, of in elk geval niet aantoonbaar origineel. Een 'zieke grap', of bewuste misleiding? Een ontluisterend verhaal over hoe museumeigenaar Azing Moltmaker begin jaren 90 een spoor van ellende veroorzaakte, tot er opeens een wit bestelbusje voor zijn deur stopte met voor miljoenen aan Beatles-spullen. 'Er is mij gezegd dat het de originele stukken zijn en daar moet ik het mee doen.'

tientallen vitrines gevuld met pronkstukken, zoals de allereerste gitaar van George Harrison. Ernaast staan een paar vitrines gevuld met kledingstukken die door de Fab Four gedragen zijn, zoals het jasje dat Ringo Starr droeg op de hoes van *Abbey Road*.

Harrisons gitaar betekent veel voor het museum. Het instrument is in Brabant gemaakt en is een van de pronkstukken uit Moltmakers collectie. Alleen: Harrisons eerste gitaar ligt ook in het Beatles-museum in Liverpool. Hoe kan dat?

Beatles-kenner Paul van Riet weet dat de originele gitaar beschadigd is aan de achterkant van de hals, terwijl die in Alkmaar littekenvrij is. Harrison zou het ding volgens de overlevering een keer in een kast gegooid hebben nadat het beschadigd raakte, zijn broer zou het met een schroef hebben weten te repareren. Het instrument dat tentoongesteld wordt in *The Beatles Story*, zoals het museum in Liverpool heet, is inderdaad flink beschadigd, zo blijkt uit een foto die een woordvoerder van het museum op verzoek stuurt. Het museum verruilde in 2008 van eigenaar, de gitaar was destijds onderdeel van de verkoop. 'Wij >

D

De vele bordjes in de stad die de weg naar het Beatles Museum proberen te wijzen, vertellen dat Alkmaar meer is dan alleen de kaasmarkt en voetbalclub AZ. Mensen vanuit de hele wereld reizen naar het museum af om de originele kledingstukken, gouden platen, instrumenten en vele anderen collectors items te bekijken.

Van buiten oogt het museum bescheiden, maar eenmaal binnen is het enorm, als een ruimte die niet lijkt te eindigen. Er hangen cd's en platen aan muren. Links op de grond is het beroemde zebraapad geschilderd met daarachter een enorme foto van het album *Abbey Road*. Rechts staan levensgrote borden waar de Paul McCartney is dead-mythe wordt uitgelegd. Daartussenin staan

TEKST
JUSTIN PHILIPSEN M.M.V.
AMY KLAVERVELD

FOTOGRAFIE
ANP, GETTY E.A.





Azing Moltmaker en zijn levenswerk, in 2011.

zijn van mening dat de gitaar die in The Beatles Story geëxposeerd is een heel duidelijke herkomst heeft en dat het het originele instrument is,' zegt de woordvoerder.

Autoriteit

Azing Moltmaker (60) zette het museum zestien jaar geleden op met als doel om het 'culturele belang van de groep The Beatles in stand te houden' blijkt uit de gegevens van het museum bij de Kamer van Koophandel. 'Ons museum heeft meer beeldmateriaal over The Beatles dan de NOS, de BBC, en de Duitse televisie bij elkaar,' lacht Moltmaker als we hem bezoeken. 'Geen enkel Beatles-museum kan wedijveren met de items die hier zijn tentoongesteld.' Toegegeven, de spullen reiken inderdaad tot waar het oog reikt, en de eigenaar heeft bij ieder collectiestuk een verhaal. Als hij een rondleiding geeft en vol trots over zijn pronkstukken vertelt, begint hij met de oprichting van het museum en zijn obsessie voor The Beatles. In 1979 begint hij zijn eigen Beatles-fanclub, omdat de bestaande Beatles Unlimited-club hem niet toeliet. Moltmaker is er heilig van overtuigd dat Paul McCartney de allerbeste performer ooit is.

Dat Moltmaker een Beatles-fan is, staat buiten kijf. Hij is erg trots op zijn museum waar hij naar eigen zeggen 45 jaar aan gewerkt heeft. Hij schreef niet minder dan 74 boeken over de popgroep, meer dan wie dan ook, en ze zijn allemaal te koop in het winkeltje achterin het museum. Moltmaker draagt zijn kennis over de Fab Four maar al te enthousiast over aan zijn bezoekers. Hij wordt vaak door media om een toelichting gevraagd. Deze zomer haalde hij nog het nieuws door als expert op te treden bij het verschijnen van Beatles-film *Yesterday*, en ook bij het 50-jarige jubileum van het album *Abbey Road* mag hij opdraven. Maar Moltmaker heeft ook een andere kant. Aan de zestiger kleeft een lange weg vol schuldeisers en onbevestigde verhalen.

Arie

Het Beatles Museum Alkmaar is niet het eerste museum van Azing Moltmaker. Begin jaren 90 kwam de man ook regelmatig in het nieuws, maar dan vooral door ruzies, schuldeisers en faillissementen. In 1992 begint Moltmaker, die toen nog gewoon Arie heette, in Appingedam het Rob de Nijs Museum. Zijn toenmalige vrouw Sylvia bezat een aanzienlijke collectie De Nijs-muziek,

'Wij zijn van mening dat de gitaar die in Liverpool geëxposeerd is een heel duidelijke herkomst heeft en dat het het originele instrument is'

en Moltmaker kwam in contact met de zanger waarna een vriendschap ontstond. Met hulp van De Nijs en dankzij de spullen van zijn vrouw startte Moltmaker het museum in Noordoost-Groningen, waarin naast een flink aantal platen ook een vitrinekast vol parafernalia uit de populaire tv-serie *Kunt U Mij de Weg Naar Hamelen Vertellen, Mijnheer?*, waarin De Nijs de rol van Bertram Bierenbroodspot speelde. Twee weken voor de opening raakten Moltmaker en De Nijs in conflict, waarna de zanger zijn handen er vanaf trok. Desondanks ging de feestelijke opening gewoon door.

Een jaar later ging de stekker alweer uit het Rob de Nijs Museum, waarna de collectie werd verhuisd naar de kelder van hotel De Duif in Lisse. Moltmaker vertelt aan een journalist van *NRC Handelsblad*: 'De belangstelling was echter zo groot dat we besloten naar Lisse te verhuizen en ons toe te leggen op alle Nederlandse artiesten.' Naast de De Nijs-parafernalia, met als pronkstuk de Hamelen-vitrinekast, was in de hotelkelder ook het blauwe glitterpak te zien dat Earth & Fire-zangeres Jerney Kaagman in de clip van *Weekend* droeg. Het Nederlands Artiesten Museum was geboren, maar de zanger en de ondernemer zijn gebrouilleerd. Moltmaker, in een plaatselijk dagblad: 'Rob de Nijs komt er niet meer in!'

Failliet

Drie maanden later was het sprookje alweer uit. Het museum werd per direct gesloten, en de oprichter is 'met de noorderzon vertrokken', zo zegt de eigenaar van het hotel in een lokale krant. Hij beweert dat Moltmaker de huur voor het pand niet kon betalen en een schuld van 15.000 gulden zou hebben. Maar hotel De Duif was niet de enige partij waar Moltmaker een ruimte heeft gehuurd zonder te betalen. Hij blijkt geen onbekende met het begrip huurachterstand. De woningbouwvereniging in het Noord-Hollandse Krommenie klaagde hem aan voor het niet betalen van huur toen hij daar



woonde. Op 19 mei 1992 werd hij persoonlijk failliet verklaard. Volgens de deurwaarder stonden al zijn bezittingen op naam van zijn partner, waardoor er niets te halen viel. Het faillissement werd ruim een jaar later opgeheven bij 'gebrek aan baten'. Opvallend detail: tijdens dit faillissement heeft Moltmaker wel voor elkaar gekregen de deuren te openen van het Nederlands Artiesten Museum. Na de twee mislukte musea en het faillissement belandde Moltmaker van Rob de Nijs via Jerney Kaagman bij The Beatles. In Alkmaar bouwt hij een aan aanzienlijke collectie, dat hij op zijn website aanprijst als 'de grootste privécollectie over de populaire groep uit de jaren 60 en 70'. En: 'geen enkel Beatles-museum kan wedijveren met de items die hier zijn tentoongesteld'. Het museum bouwt in rap tempo aan een goede naam en de eigenaar positioneert zichzelf, met dank aan een duizelingwekkend aantal boeken over de popgroep, handig als Beatles-kenner. Van de gemeente Alkmaar ontvangt hij het ere-insigne van de stad. Mede Beatles-kenner Paul van Riet kent het museum goed en is er vaak geweest. Hij heeft al langer argwaan en heeft Moltmaker al eens >

Foto's van bezoekers van het Alkmaarse museum (bron: TripAdvisor).



Nog meer foto's van enthousiaste museumgangers op TripAdvisor.

geconfronteerd met zijn twijfels over de echtheid van een deel van de collectie. Dat werd hem niet in dank afgenomen. 'Alles draait om de persoon Moltmaker,' zegt Van Riet. Over de 74 boeken die Moltmaker schreef, zegt Van Riet: 'Hij kopieert gewoon hele delen van eerdere publicaties en plakt ze in de nieuwere delen. Zo kan ik ook tientallen boeken schrijven.'

Wit bestelbusje

Met de eerste gitaar van George Harrison, waarvan het Beatles-museum in Liverpool beweert het originele exemplaar te bezitten, in gedachten, is de vraag: hoe komt Azing Moltmaker eigenlijk aan zijn spullen? Van geen enkel collectiestuk kan hij een certificaat van echtheid laten zien, ook niet van kledingstukken en gouden platen, waardoor je je kunt afvragen hoe echt de collectie in Alkmaar is.

Als we Moltmaker naar de herkomst van de gitaar en andere pronkstukken vragen, vertelt hij een vaag verhaal uit de categorie 'te mooi om waar te zijn'. Apple Corps, het management van The Beatles, zou hem de parafernalia geschonken hebben. Dat zit zo: decennia geleden was de band in een rechtszaak verwickeld met muziekmaatschappij EMI. Die zaak zouden The Beatles hebben gewonnen met behulp van Moltmakers boeken, waarvoor Apple Corps de Nederlander wilde uitbetalen in geld. 'Ik heb gezegd dat ik helemaal niet geïnteresseerd was

in geld, maar in plaats daarvan spullen wilde voor in mijn museum,' licht Moltmaker toe. Apple Corps belooft originele Beatles-items aan het Alkmaarse museum te zullen schenken, als dank voor de gewonnen rechtszaak. Dit ging niet – let wel: de waarde van de items zou zomaar in de miljoenen kunnen lopen – met groot ceremonieel vertoon, maar gewoon met een wit bestelbusje dat onaangekondigd voor kwam rijden. Hoe de bestuurder eruit zag en hoe hij heette, weet Moltmaker niet. Ook zaten er geen echtheidscertificaten in het witte busje. Althans, dit is Moltmakers lezing. Het management van The Beatles ontkent desgevraagd dat ze ooit materiaal aan een museum in Alkmaar hebben afgestaan.

'Een zieke grap'

Wanneer we Moltmaker confronteren met het verhaal over de gitaar, zegt hij in eerste instantie dat er in het museum in Liverpool wel meer niet-authentieke spullen liggen. Als we dan vragen naar een echtheidscertificaat, voor de gitaar of welk stuk dan ook, kan hij dat niet geven. 'Als iemand met spullen uit een busje komt, dan ga je er van uit dat het klopt.' Geconfronteerd met de mail van Apple Corps fabricceert hij een verhaal dat er op neerkomt dat hij het slachtoffer is van een grap. Van wie? Weet hij niet. Waarom? Geen idee. Hij voegt er nog wel aan toe: 'Er zijn verschillende figuren die

'Ik heb gezegd dat ik helemaal niet geïnteresseerd was in geld, maar in plaats daarvan spullen wilde voor in mijn museum'

mij al jaren willen uitschakelen. Dit is niet de eerste keer dat ik een aanval heb overleefd, en deze zal ik ook overleven.'

Op de website van het Beatles Museum Alkmaar staat twee uur na deze confrontatie een verklaring waarin hij nogmaals benadrukt slachtoffer te zijn van 'een zieke grap'. 'Misschien heeft iemand gewacht tot het museum zo groot was, dat men het probeerde neer te halen', is één van de zinnen uit die verklaring. Moltmaker beweert nu dat de mensen die hem de memorabilia hebben geschonken, hem hebben belazerd. 'Er is mij gezegd dat het de originele stukken zijn en daar moet ik het mee doen. Er staat bij dat het echt is, omdat ik ervan uit ga dat wat ik heb gekregen ook echt is.' Op onze vraag of dat er bij mag staan zolang het niet officieel te bewijzen valt, antwoordt hij: 'Dat is met alle kunstwerken zo. Je moet van alle kunstwerken maar aannemen dat het zo is.'

Aan de reacties op de Facebook-pagina van het museum te zien, maakt het de bezoekers weinig uit of de collectie nou wel of niet echt is. Een van de reageerders zegt: 'Alleen jouw enthousiasme, kennis en doorzettingsvermogen maken het museum al uniek. Wij hebben daar net zo van genoten als van de prachtige collectie. Als het inderdaad een laffe "grap" is, heeft hij je onbedoeld toch maar weer mooi op de kaart gezet.' ✖

'NAAR ALLE WAARSCHIJNLIJKHEID NEP'



Onder het kopje 'Beatles Museum Alkmaar slachtoffer van een zieke grap?' staat sinds 4 april op de website van het museum de volgende mededeling:

'Ruim tien jaar geleden heb ik met mijn boeken de platen van The Beatles in kaart gebracht. Samen met mijn Beatles-collega Samuel brachten we elke single wereldwijd in kaart. Een project waar we nu ook nog steeds aan werken. Op een bepaald moment kreeg ik telefoon van iemand die zei dat mijn boeken waren gebruikt voor een rechtszaak van Apple/The Beatles tegen de toenmalige maatschappij EMI, en dat The Beatles 21 miljoen pond hadden gevangen, buiten de rechtszaak om via een schikking. Natuurlijk is dat leuk om te horen. Ik zou een vergoeding kunnen krijgen voor mijn werk. Ik hoefde geen geld, maar vroeg of ik iets voor het museum kon krijgen omdat dat mooier is dan geld. Ik hoorde een tijdje niets meer en ik was het al bijna vergeten, tot ik weer gebeld werd uit Engeland (of in ieder geval: iemand die Engels tegen mij sprak) dat ik naar het museum moest komen omdat men spullen kwam brengen, en dat dit dan een betaling was voor mijn geboden diensten. En zo geschiedde. Ik zat toen nog aan de Kanaalkade 21a en een witte bestelbus bracht verschillende dozen met gouden platen, twee akoestische gitaren, wat jasjes en wat kleine items. Ik heb het aangenomen en heb de items in het museum gezet.

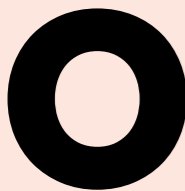
Jaren zijn voorbij gegaan. De items staan al die jaren in het museum en nu blijkt dat ze naar alle waarschijnlijkheid niet echt zijn. Waarom iemand zoiets gedaan heeft, is voor mij onbegrijpelijk. Wie weet heeft men gewacht tot het museum zo groot was dat men het neer probeerde te halen. Ik weet het niet, het kan van alles zijn, maar het kan het museum in diskrediet brengen terwijl het voor alle fans een prachtige plek is om de items van The Beatles te bekijken. De 'echte' items zijn een mooi item voor het museum, maar de collectie is zo groot dat zo'n soort bedrog echt niet nodig is. Met ruim 10.000 items staat er ruim voldoende. Bedenk dat er maar liefst 160 vitrinekasten in dit megamuseum staan. Of de items echt replica's zijn moet nog uitgezocht worden, maar het lijkt er wel op en dus zullen we dat vermelden. Met een toegangsprijs van slechts 5 euro kan men ook niet zeggen dat al die jaren het museum de bezoekers heeft laten betalen voor gebakken lucht. Het museum, de grootste in zijn soort, laat zo veel zien, dat het in een dag niet te bekijken is.

Ik weet niet wie zoveel moeite heeft gedaan voor deze zieke grap en waarom, maar echt effect zal het niet hebben. Het museum is zo groot, biedt de mensen zoveel, dat de grap die men uitgehaald heeft niet echt schade zal toebrengen. Wie het museum bezoekt zal dit met eigen ogen kunnen aanschouwen. Er was voor mij geen enkele reden om aan te nemen dat wat ik kreeg niet echt zou zijn. In ieder geval zal ik de collectie aanpassen en zullen de mensen kunnen blijven genieten van de grootste tentoongestelde Beatles-collectie ter wereld, en de items die men ziet zijn origineel en zeer zeldzaam. Kom dus gerust naar het Beatles Museum Alkmaar en geniet van de collectie en velje eigen oordeel over het museum en haar hardwerkende medewerkers.

Azing Moltmaker.'

BLAUW DOOR ROOD

‘Daar rijdt weer zo’n agent zonder zwaailichten door rood, die zal wel op tijd moeten zijn voor het avondeten.’ Het is volgens Mark Jansen, rijinstructeur op de Politieacademie in Rotterdam, een veelgehoord cliché. Toch moet ook de politie zich aan de regels houden. Om te ontdekken welke regels dat zijn, stapt Thom Mandos achterin een hagelnieuwe politie-Mercedes terwijl hoofdagent in opleiding Corianne Kleijbeuker hem door het drukke verkeer van de Maasstad stuurt.



TEKST THOM MANDOS
FOTOGRAFIE BART JANSEN

Op de Politieacademie in Rotterdam worden we met koffie ontvangen. Voor we op pad gaan met de Mercedes B-Klasse, het nieuwe basisvoertuig van de politie die de oude Volkswagen Touran vervangt, moeten we wel onze beker leegdrinken. ‘Ik zou geen volle bak koffie meenemen,’ zegt studente Corianne Kleijbeuker. Zelf sloeg ze dit advies niet al te lang geleden in de wind, met als gevolg een politiewagen vol koffie en haar beker zonder. Het gaat er ruig aan toe tijdens de rit die we gaan maken, zegt ze. ‘Je hebt toch geen zwakke maag?’

Om de dag toch nog enigszins rustig te beginnen, gaan we eerst de snelweg op. Omdat Kleijbeuker al lang niet meer naast instructeur Mark Jansen in een lesauto heeft gezeten, begint hij enthousiast instructies te geven. De politie, en ook de studenten van de academie, rijdt met een vrijstelling van het Regelement Verkeersregels en Verkeers tekens, doceert hij. Hierdoor mogen we met 140 kilometer per uur over de Van Brienenoordbrug vliegen. Dat is mij nog nooit gelukt, en dan rijdt Kleijbeuker ook nog eens zonder zwaailicht en sirenes – ‘toeters en bellen’, in jargon. Jansen: ‘Door de vrijstelling mogen we de snelheid met 40 kilometer per uur overschrijden, of we optische geluidsignalen voeren of niet.’

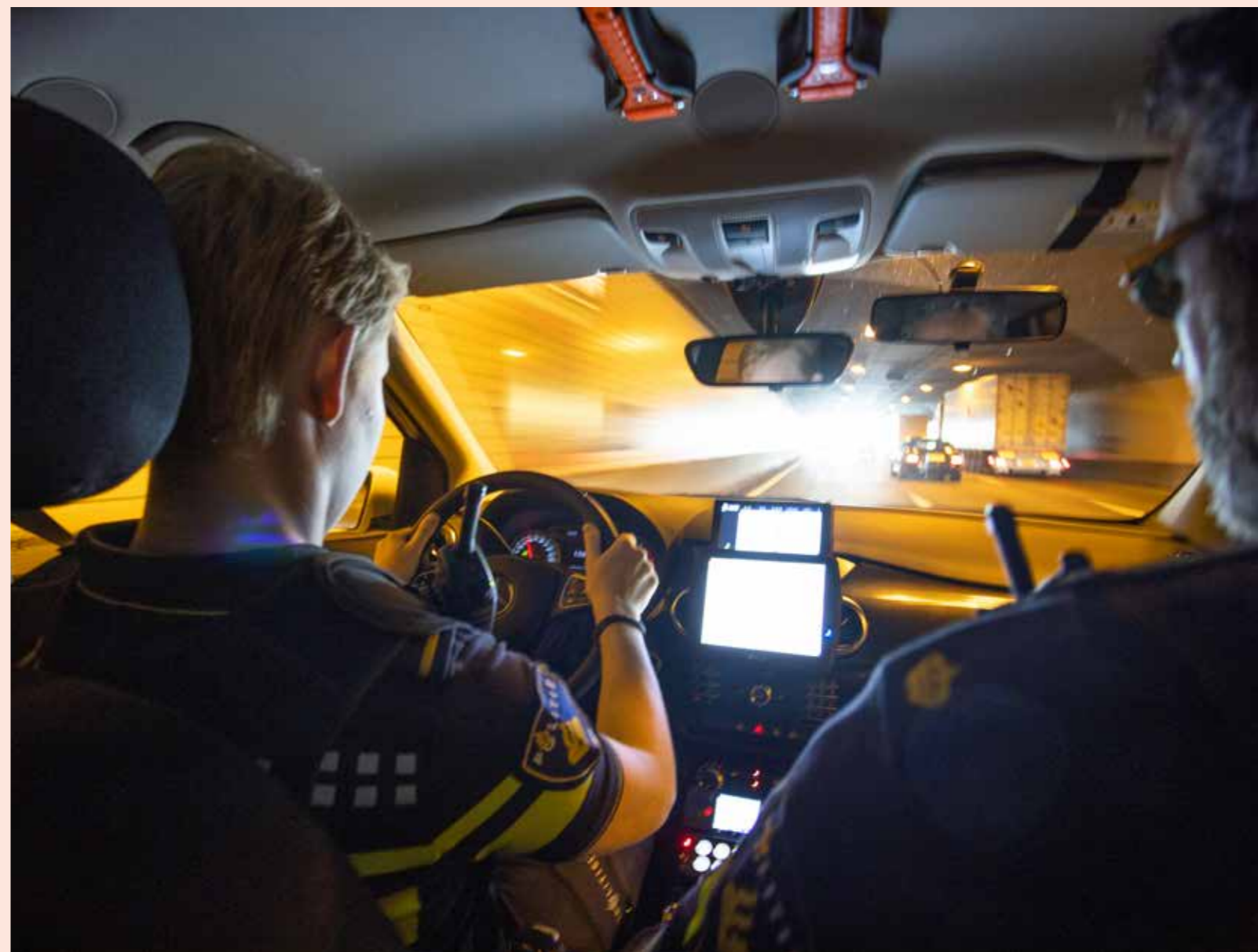
Tijdens het rijden met hoge snelheden op de snelweg moet student Kleijbeuker enkele inhaalmanoeuvres uitvoeren. Centraal staat vooral het veel verder vooruit kijken dan je normaal doet tijdens het autorijden, en het zoeken van mogelijke gaatjes in het drukke verkeer. De A15 verla-

ten we bij de afslag Papendrecht/Dordrecht, en voor we de weg vervolgen over de N214 richting Meerkerk, wil Jansen eerst de rit even kort door-nemen op de carpoolparking. Hij is niet over de hele rit tevreden; het inschatten van het gedrag van andere chauffeurs blijkt erg lastig te zijn.

Troostbeer

Ook op de N214 maken we gebruik van de vrijstelling, en rijden we zonder zwaailicht en sirene, en wordt de maximum snelheid weer tot 40 kilometer per uur overschreden. We maken enkele inhaalacties over een doorgetrokken streep en rijden een paar keer door het rode licht. ‘Alleen inhalen wanneer het echt kan, we willen onszelf en het overige wegverkeer niet in gevaar brengen,’ drukt de instructeur haar op het hart. De lange, redelijk open weg zorgt ervoor dat er enkele mooie inhaalacties worden gedaan. De hele rit gaat pijlsnel, tot een landbouwvoertuig een lange rits aan auto’s veroorzaakt en gas terug wordt genomen. Zes auto’s tegelijk inhalen is zelfs op deze weg niet veilig te doen.

De training is intensief en in een zeer kort tijdsbestek moeten belangrijke keuzes gemaakt worden. Wel of niet inhalen? Bij deze oefening is het weer zaak om zo ver mogelijk vooruit te kijken. Waar ik met deze snelheid al veel over het hoofd zie, heeft Kleijbeuker gelukkig alles onder controle. Bij een tankstation in Meerkerk bespreekt Jansen ook deze rit weer na. Zijn pupil doet het goed, ondanks dat ze voor het eerst in de nieuwe politie-Mercedes rijdt. ‘Het is wennen,’ zegt ze,



‘hij is wendbaarder dan de Touran waarin ik heb leren rijden. Hij trekt een stuk sneller op, veel sportiever.’ In de praktijk zal ze vooral rijden in een Mercedes-busje, maar daar leren de studenten van de Politieacademie dan weer niet mee rijden. Ook voor Mark Jansen, een beer van een politieagent, is de nieuwe auto even wennen. ‘De B-Klasse is een stuk compacter, dat maakt het voor een lange man als ik wel moeilijk. De sportiviteit compenseert dat dan wel weer.’ Alleen de extra spiegels verraden dat het hier om een lesauto gaat.

Corianne Kleijbeuker laat bij het tankstation kort zien wat er allemaal in de kofferbak zit van de auto, die net als alle politieauto’s gepantserde deuren heeft. Plek voor eigen spullen is er in ieder geval niet, want de ruimte is vooral gevuld met een grote bak met lades. Hier zitten de basisbenodigdheden van de politie in: verbanddoos, schep, aftekenkrijt, wapenstokken, blaasapparaat, rood-wit afzetlint... Zelfs een knuffelbeer ligt achterin. ‘Die troostbeer geven we aan kinderen na een calamiteit.’ Tegenwoordig zijn ook

alle politieauto’s uitgerust met een AED, en dat is maar goed ook, want tijdens haar stage moest de hoofdagent in opleiding soms wel vier keer per dag iemand reanimeren. De politie is immers vaak als eerste ter plaatse.

Politiehart

Na de korte evaluatie vertrekken we richting Rotterdam. Tijdens het rijden blijven de meldingen over de portofoon binnenkomen. Vooral Jansen blijft tijdens het rijden alert en houdt andere weggebruikers, soms geïrriteerd, in de gaten. ‘Heb je weer zo’n onnozele op z’n telefoon,’ klaagt hij. Wanneer hij niet bezig zou zijn met de rijles, had hij deze bestuurder zeker aan de kant gezet. ‘Ik ben politieagent en toevallig ook rijinstructeur. Mijn politiehart is het sterkst,’ zegt hij lachend. De rit over de snelweg gaat weer heel rap. Kleijbeuker mag wederom gebruik maken van de vrijstelling om ons zo snel mogelijk in het centrum te krijgen, zwaailicht en sirene blijven nog altijd uit. Als we de drukke binnenstad van Rotterdam naderen, rijden we door rood en wijken we ➤

‘Mensen raken vaak in paniek als er een auto met zwaailichten en sirene aankomt. Ze weten gewoon niet wat ze moeten doen’



Foto links: uitleg bij de Erasmusbrug.

Foto rechts: verslaggever Thom Mandos mag politietje spelen.



uit over een fietspad – dingen die andere weggebruikers niet verwachten omdat we zonder toeters en bellen rijden. Op weg naar de Erasmusbrug gieren de adrenaline en het testosteron door mijn lichaam. Wat het vooral spannend maakt, is dat je moeilijk kunt inschatten wat de overige weggebruikers doen. Houden ze wel rekening met ons als we geen zwaailicht en sirene voeren? Aan de voet van de Erasmusbrug parkeren we de wagen voor wat foto's. Het ziet er fraai uit zo met de iconische gebouwen van Rotterdam op de achtergrond, met de nieuwe politie-Mercedes die straks niet meer uit het straatbeeld weg te denken zal zijn. De agenten worden continu aangesproken door voorbijgangers, sommige mensen willen zelfs met ze op de foto. Een buslading bejaarde dagjesmensen maakt van de gelegenheid gebruik om de agenten het hemd van het lijf te vragen.

De Mercedes straalt naast de beroemde brug, het geluid van de stad vibreert. Nog altijd staan de porto's aan en blijven de meldingen binnenstromen. Rotterdam zit zo te horen vol misdaad. 'Als we een Prio 1-melding krijgen gaan we erop af,' legt studente Kleijbeuker uit. 'Behalve als er wapens bij betrokken zijn, want we hebben maar twee zware kogelwerende vesten mee.'

Broodje bij de pomp

Voordat we gaan oefenen met zwaailichten en sirenes, vertelt instructeur Jansen over de kritiek

waar hij dagelijks mee te maken heeft. De clichés vliegen hem om de oren: 'Daar rijdt weer zo'n agent zonder zwaailichten door rood, die zal wel op tijd moeten zijn voor het avondeten.' Of: 'Parkeren ze weer zomaar op de stoep.' En: 'Die agent zit met zijn telefoon achter het stuur.' En ook: 'Zie ik agenten met zwaailicht en sirenes vijf minuten later met een broodje bij de pomp.' Het zijn opmerkingen die die politie dagelijks krijgt, vooral via sociale media. 'Gelukkig is het allang niet allemaal meer negatief, er is een kentering te zien, maar toch zouden we de mensen wat beter moeten voorlichten over wat agenten wel en niet mogen in de politieauto.'

Veel mensen snappen volgens hem niet dat de politie regelmatig zonder zwaailicht door rood rijdt. 'De meldkamer bepaalt op basis van een aan de melding toegekende prioriteit wie met toeters en bellen mag rijden. Die Prio 1-meldingen betreffen maar een heel klein deel van de stroom aan meldingen die de politie te verwerken krijgt. Soms is het juist zaak om ergens zo snel mogelijk heen te gaan zonder toeters en bellen. Bij een overval, of als iemand zelfmoord dreigt te plegen is het bijvoorbeeld beter om zo stil mogelijk aan te komen.' In de Brancherichtlijn Verkeer Politie uit 2018 is precies te lezen binnen welke regels de politie precies moet opereren in het verkeer. Wanneer ze van deze richtlijn door een bijzondere situatie willen afwijken, moet eerst de meldkamer op de hoogte worden gesteld.

Paniek

Dan is het tijd om voor het echte werk: de zwaailichten gaan aan. Het is inmiddels al enige tijd middag en de lunch wacht niet, zelfs niet op ons. Een goed moment om eens te kijken hoe snel Kleijbeuker ons terug kan rijden naar de politieacademie. Jansen vraagt de rit bij de meldkamer aan. We gaan via de Westzeedijk over de Schiedamsedijk richting de politieacademie op de Koperstraat. De hoofdagent in opleiding moet tijdens de oefening duidelijk met haar richtingaanwijzers aangeven welke kant ze op wil. Het overige verkeer moet snel anticiperen als we er met flinke snelheid doorheen willen. 'Mensen raken vaak in paniek als er een voertuig met zwaailichten en sirene aankomt. Ze weten gewoon niet wat ze moeten doen en welke kant ze op moeten,' zegt de rijinstructeur ernstig.

Vanaf de achterbank is goed te zien dat sommige weggebruikers echt rare fratsen uithalen als ze ons opmerken. Mensen raken in totale paniek en weten inderdaad niet waar ze naartoe moeten. Kleijbeuker geeft zo duidelijk mogelijk aan of ze over de linkerbaan wil of door het midden gaat inhalen, maar toch is het lastig, zo door het drukke verkeer in de Rotterdamse binnenstad. Tijdens onze rit naar de politieacademie worden we geflitst. 'Geen probleem, we hebben onze rit netjes aangemeld bij de meldkamer waardoor we de bekeuring niet gaan zien,' legt Jansen uit. Dat was dus één van de redenen dat de rit zo gecom-

municeerd werd; zomaar met zwaailichten en sirene rijden, dat mag niet.

Inmiddels gaan we hard, zo hard dat mijn hoofd enkele keren tegen het plafond van de wagen stoot. De wegen in het centrum zijn niet voor deze snelheden gemaakt, zoveel is duidelijk. De gevaarlijkste situaties doen zich voor bij de vele verkeerslichten die we tegenkomen. Jansen: 'Er moet goed ingeschat worden wat het overige verkeer doet, het kan heel erg fout gaan. Daar waar schuw ik mijn studenten ook altijd voor.' Bij één van de laatste stoplichten gaat het ook bijna mis wanneer een auto in tegengestelde richting toch door het voor hem groene licht rijdt en ons daarmee kruist en dus hindert. Gelukkig heeft de chauffeur van de politieauto het goed gezien en kunnen we stapvoets over het kruispunt en door het rode licht rijden, maar dit had ook heel anders kunnen aflopen.

We zien verder mensen die op op vlak voor rotondes ineens remmen en stilstaan, of mensen die ineens de verkeerde kant op bewegen waardoor we geblokkeerd raken. Kleijbeuker blijft er redelijk koel onder. 'Ik ben enorm gefocust. Ik moet alles tegelijk in de gaten houden, daarvoor moet ik me echt concentreren,' legt ze uit. Ze heeft zelf geen last van adrenaline tijdens de rit. Gelukkig heb ik genoeg voor twee. 'Mensen doen wel hun best om me te helpen, maar sommige weggebruikers hebben gewoon niet genoeg inzicht en raken echt in paniek.'

Op het matje geroepen

Ondanks dat de politie rijdt met vrijstelling van het Regelement Verkeersregels en Verkeerstekens moeten ook agenten binnen een brancherichtlijn bewegen. 'Deze geeft voldoende mogelijkheden om je taak als agent uit te voeren,' licht Jansen toe. 'Bij echte calamiteiten mag je de richtlijn overschrijden, mits dit passend is bij de ernst van de situatie en je het van tevoren bij de meldkamer hebt aangegeven. Raak je betrokken bij een ongeval, dan heb je behoorlijk wat uit te leggen als je je acties niet goed genoeg kunt verantwoorden.'

Volgens de instructeur komt het dan ook regelmatig voor dat agenten op het matje worden geroepen. De afgelopen tijd zijn er volgens hem behoorlijk wat rechtszaken geweest waarbij agenten na betrokkenheid bij een aanrijding zijn veroordeeld. Het veroorzaken van letsel in het verkeer door de politie wordt soms zelfs extra zwaar bestraft. 'Als je de brancherichtlijn bewust en onterecht naast je neer legt, dan heb je een probleem. Het politiewerk ligt onder een vergrootglas en ook wij hebben ons aan de regels te houden. Je hebt het zelf gezien; in een rit van tien minuten hebben we zoveel kansen gehad om onszelf en anderen dood te rijden. Dat moet je goed in je achterhoofd houden achter het stuur.' ✖

'In een rit van tien minuten hebben we veel kansen gehad om onszelf en anderen dood te rijden. Dat moet je goed in je achterhoofd houden achter het stuur'

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE ANDREAS TERLAAK

Aan de vooravond van het dertigjarig bestaan van RTL blik Henny Huisman (68) terug op zijn tijd bij de zender, die mede dankzij zijn *Playback Show* en *Soundmixshow* de grootste commerciële zender van het land werd. De presentator rekt niet meer op een terugkeer bij zijn oude liefde, sinds zijn aanvaring met programmadirecteur Peter van der Vorst. Huisman rekt af met Hilversum: ‘Er zitten tegenwoordig veel te veel mensen op de verkeerde plek. Het is allemaal vriendjespolitiek.’

‘Mijn moment van glorie komt steeds dichterbij’

H

Hoe typeer je de beginjaren van RTL?

‘Als een tijd van pionieren nadat we in ons eerste jaar (1989 als RTL Veronique, red.) flink waren tegengewerkt door de boekhouders in Luxemburg. We verschenen toen nog op televisie via een uitzendlicentie daar, maar hoewel beide landen dicht bij elkaar liggen, verschilden onze opvattingen enorm. Er heerste een enorme vergadercultuur en als Joop van den Ende riep dat er dozen vol shirts met het RTL-logo erop besteld

moesten worden, dan gingen ze daar uitrekenen hoeveel die dingen per stuk moesten kosten. Ze begrepen niet wat de bedoeling was, namelijk: ervoor zorgen dat elke tiener vol trots met dat logo over het strand liep. Van doorpakken hadden ze geen kaas gegeten en Joop riep zelfs eens in een kwade bui: “Als er bij mij kanker wordt geconstateerd, dan komt het door die gasten”, zoveel stress leverde het ’m op. In de jaren 90 nam Joop het volledige heft in handen, werden we omgedoopt van jongerenkanaal tot familie-zender en was ineens alles mogelijk. Niets was te gek en goede ideeën werden direct tot uitvoer gebracht. Gouden tijden die inmiddels ook weer zijn verdwenen. Netmanagers laten nu eerst van elk plan eerst een pilot maken, daarna moeten nog tien andere mensen er hun plasje over doen en pas dan wordt er een besluit genomen. Gebrek aan creativiteit in een afschuifcultuur, noem ik dat. Waarom kun je het niet zelf in je hoofd bedenken nadat het is uitgelegd? Er zitten tegenwoordig veel te veel mensen op de verkeerde plek.’



**NIEUWE REVU
ONTMOET
HENNY
HUISMAN**

Waar? Bij hem thuis in Castricum. **Wanneer?** Begin augustus, na het laatste restje hit-tegolf. **Verder nog wat?** Halverwege het gesprek gaat Henny's telefoon. Het is zijn moeder Elizabeth. 'Ja, dag mama. Is de dokter geweest? Niets bijzonders gevonden? Dat is toch hartstikke goed? Hartstikke fijn, mam. Hou je goed hè.' Daarna tegen Revu: 'Ze is negentig en een beetje kortademig. Verder gaat het met haar gezondheid prima. Onvoorstelbaar dat ik op mijn leeftijd nog met mijn moeder kan bellen. Daar ben ik ontzettend dankbaar voor.'

Een kwestie van niets aan het toeval overlaten?

'Dat deed Joop ook niet, hoor. Hij zat er altijd bovenop en kwam regelmatig even kijken als hij klaar was met werken. Ik herinner me een opname van de *Surpriseshow*, waarbij een mevrouw uit de opening van de show met pech langs de snelweg stond. Ze was onderweg, maar zou niet op tijd komen. Ondertussen zat de studio al vol met 650 man publiek en stonden er tachtig geluid- en cameramensen klaar om te beginnen. Het programma leek voor de kijker een wirwar van onderdelen die allemaal door elkaar liepen, maar het had altijd een kop en een staart met daartussen enkele vaste blokken, zoals een midden-reünie, eind-reünie, studio-itempje, locatie-filmpje en ook een openingsstunt. Omdat die opening op zich liet wachten, stelde ik voor het tweede deel eerst op te nemen, daarna het eerste deel en deze achteraf in de juiste volgorde achter elkaar te monteren. Zo gezegd zo gedaan, maar op dat moment kwam Joop net de studio binnen. Zijn jas al aan en het koffertje in de hand wilde hij, komend uit vergadering 643 van die dag, nog even onze opening meepakken. Toen hij mij echter rustig op de bank zag zitten in plaats van groots op te komen met licht, muziek en spektakel, stormde hij direct de vloer op. 'Stop, stop!', brieste hij. 'Wat is dit, godverdegodver? Is dit verdomme een opening, lui en onderuitgezakt op die bank? Ben je helemaal gek geworden!' Het stoom kwam uit zijn oren, hij was woedend. Ik schrok me dood en stond helemaal te lallepoten. Met knikkende knieën legde ik hem uit waarom we het schema hadden omgegooid, waarna zijn hij kalmeerde en zei: "Fantastische oplossing! Dames en heren, er was even iets mis met het licht, we gaan weer door." En weg was hij.'

Deed hij dat bij iedereen?

'Hij ontzag niemand en liet altijd merken de boel strak in de gaten te houden. In eigen persoon, maar ook zijn vaste chauffeur Wim stuurde hij weleens naar het theater om een klein

rondje te lopen. Als de optredende artiest hem dan zag stond iedereen direct weer op scherp. Tien jaar geleden bracht hij een bezoekje aan André van Duin die toen met zijn *Nieuwe Revue* in het theater stond. Even het einde meepakken en een babbeltje maken, dacht hij. Toen hij echter halverwege de tweede akte de zaal binnenliep en het publiek alweer zag vertrekken, ging hij direct verhaal halen. André bleek een sketchje te hebben overgeslagen en een liedje te hebben ingekort, omdat hij die avond nog naar een verjaardag moest. Ontplofte Joop wederom. Op de snelweg heeft hij André zelfs nog weten in te halen en staande gehouden bij een benzinstation. "Mensen hebben bij de kapper gezeten of een nieuwe jurk gekocht om jou te zien. Ben je helemaal gek geworden," brulde hij. André is een wereldgozer, maar hier had Joop natuurlijk een punt.'

Voor het geld hoeft hij het niet meer te doen...

'Hij is miljardair, maar zo begaan met zijn producties dat hij inderdaad niets aan het toeval wil overlaten. Bakken in de zon op je eigen jacht of een tweede huis in het buitenland is leuk, maar een leven lang nietsdoen houdt geen mens vol. Er zijn zat mensen die de kalender aftellen tot de dag dat ze niet meer naar dat kutkantoor hoeven, maar bij creatieve beroepen ligt dat toch anders. Youp van 't Hek die na zijn hartinfarct toch het podium weer beklom, ik begrijp dat wel. Ook ik kan geen afscheid nemen van hetgeen ik het liefst doe, alleen wordt mij dat op de een of andere manier kwalijk genomen. Iemand als Winston Gerschtanowitz zei eens dat ik alleen nog maar kan zeuren, maar wat is er mis met het volgen van je passie? Ambitie is in Nederland een vies woord. Bovendien is alles wat Winston de laatste jaren heeft aangepakt, van *The Wall* tot *Circus Gerschtanowitz*, mislukt omdat hij het grote werk overduidelijk niet aankan. Houd dan gewoon je mond. Ik reageer nu op zijn uitspraak, maar voel verder niet de behoefte mensen te beledigen. André van Duin heeft nog nooit iets naars over mij gezegd in de media. Ron Brandsteder en in het verleden ook Jos Brink idem dito. Jos sloeg altijd een kruisje op mijn voorhoofd en zei dat hij van me hield. Natuurlijk was hij ook eerlijk, maar dan persoonlijk en niet via de media.'

Zou je in deze tijd een jonge tv-maker willen zijn?

'Absoluut niet. Wel om vrouwen te kunnen versieren, want over onenightstands wordt tegenwoordig niet zo moeilijk meer gedaan en ze zijn ook nog eens veel makkelijker te regelen. Mijn

vrouw Lia en ik waren een half jaar samen en nog steeds hadden we niets gedaan. Ik bleef maar op de versiertoe. Wat betreft tv maken ligt het anders. Er gelden nu andere regels die mij niet goed passen. Toen ik een paar jaar geleden terugkeerde met de *Surpriseshow* op SBS6, was ik niet de presentator maar assistent van Do. Waar ik vroeger alles zelf deed, stonden er dit keer continu drie man aan haar te plukken om te helpen met alle teksten. Om 16.00 uur ging ze al naar de schmink, om er met enorme hakken en nog grotere oorbellen weer uit te komen. De hardwerkende vader die zijn kind nog een keer wil zien, maar geen vliegticket kan betalen moet dan bij haar zijn verhaal gaan doen. Het schept zo'n afstand. Of wat te denken van de fotosessie ter promotie van de show. Een stel geile *Playboy*-benen, bungelend uit een auto van 1,7 miljoen. Het had helemaal niets meer met het originele format te maken. Achteraf had ik mijn medewerking nooit moeten verlenen, maar uit een soort heiligheid ben ik destijds toch overstag gegaan. Ook Lia was snel afgeknapt. Vroeger was ze er elke show bij, maar nu mocht ze niet eens in het hoekje bij de monitor zitten. Ze is nooit meer langsgelkomen.'

Je bent ooit begonnen bij de publieke omroep, overgestapt naar RTL, om uiteindelijk weer terug te keren op het oude nest. Welk van die twee trekt je meer?

'Uiteindelijk ben ik meer een man van de commerciële televisie. In onze beginjaren kregen we nog weleens kritiek dat we poen pakten via reclame-inkomsten, maar bij de NPO smijten ze voornamelijk geld over de balk met onnodige reisprogramma's. Waar persoon A honderden kansen krijgt, gaan ze met persoon B niet eens in gesprek. Het heeft allemaal te maken met vriendjespolitiek, dat merk ik nu Remco van Westerlo ad-hoc bij NPO1 aan de slag is gegaan. Met hem valt prima te praten, van zijn voorganger kreeg ik niet eens antwoord op mijn mail.'

Dat is bij de commerciële niet anders. Voormalig RTL-directeur Erland Galjaard was min of meer klaar met Carlo Boszhard, Peter van der Vorst helpt hem nu juist weer terug in het zadel.

'Met de veranderingen die hij doorvoert is hij podverdorie goed bezig. Oude succesnummers terughalen en een groot talent als Carlo koesteren en nieuwe kansen geven. Zo'n jongen moet je toch niet laten lopen? Hij zit notabene bij RTL, dus pak hem met zestien handen tegelijk terug. Ik vind het te waarderen dat hij dat ook doet. Carlo zei binnen afzienbare tijd van het scherm te willen verdwijnen maar daarmee was hij zich-

'Alles wat Winston de laatste jaren heeft aangepakt, van *The Wall* tot *Circus Gerschtanowitz*, is mislukt omdat hij het grote werk overduidelijk niet aankan. Houd dan gewoon je mond'

zelf natuurlijk alleen maar aan het indekken. Je praat naar je portemonnee en er is niemand die over zichzelf zal zeggen dat hij of zij is uitgerangeerd. Dat zit niet in de mens. Gelukkig is dat bij hem ook niet het geval, maar er zijn in het verleden presentatoren hard gevallen door niet eerlijk te zijn. Jack Spijkerman koos als linkse Vararaker voor de zak geld van Talpa maar beweerde dat het hem om de creatieve uitdaging te doen was. Daar is hij toen genadeloos op afge-rekend. Voor Matthijs van Nieuwkerk ligt hetzelfde gevaar op de loer. Mocht hij volgend jaar overstappen naar RTL, dan adviseer ik hem gewoon eerlijk te zijn over de salarissprong die hij daarmee wil maken. Doet hij dat niet, dan kotst de kijker hem uit en is hij binnen drie jaar van het scherm verdwenen.'

Mis je RTL?

'Ze bestaan nu dertig jaar en ik had het leuk gevonden nog steeds onderdeel van die club te zijn geweest. Samen met enkele anderen was ik toch een van de pilaren die de boel heeft helpen opbouwen. Bij hoge kijkcijfers stonden we op de tafels te dansen en als de zender een nieuw logo kreeg, vonden ze het belangrijk dat ik het ook mooi vond. Het was een soort familie, dus dan verwacht je niet er op een gegeven moment uit te moeten. Voor mij kwam dat moment in 2002 toen er afscheid werd genomen van de *Soundmix-show* en *Idols the next big thing* werd. In 1997 had ik mijn laatste contract voor vijf jaar getekend en zei ik al: het zal mij benieuwen wie er van de leiding nog zit als de termijn erop zit. En wat denk je? Helemaal niemand. Ik was de ➤

‘Mocht Matthijs van Nieuwkerk volgend jaar overstappen naar RTL, dan adviseer ik hem gewoon eerlijk te zijn over de salaris-sprong die hij daarmee wil maken’



enige die zijn contract netjes had uitgediend had dolgraag weer een nieuwe verbintenis getekend. Zover is het helaas nooit gekomen. Op dat moment verscheen ook het boekje *Zappen Met Mezelf* van Jan Vriend, vol met leuke anekdotes uit mijn carrière. Met zo'n 35.000 stuks verkocht het prima, maar door de ongelukkige timing zag men het als mijn afscheidsboekje. Dat was nu ook weer niet de bedoeling. Om die reden heb ik bijvoorbeeld deelname aan *Beter Laat Dan Nooit* geweigerd. Ik ben nog te jong om terug te blikken op mijn leven. Bovendien was ik vanwege een zware armbleesure ook fysiek niet in staat.'

Moet Peter van der Vorst je bellen?

'Het zou leuk zijn, maar dat gaat niet gebeuren. Als Carlo nu directeur was geweest, dan presenteerde ik aanstaande zaterdag op primetime een

programma, maar Peter mag mij niet. Dat voel ik sinds ik een aanvaring met hem gehad over zijn programma *Gepest*. Voor de EO bedacht ik al veel eerder het vergelijkbare *Pestkoppen*, maar de pilot die ik voor hen maakte belandde op de plank. Het wereldje is klein en Peters programma vertoont veel gelijkenissen met mijn idee, maar ik acht de kans groot dat hij ook zoiets bedacht zou kunnen hebben. Daar lag het dus niet aan, maar de kwestie is altijd tussen ons in blijven staan. Zo ben ik wel vaker tegen programma's aangelopen die ik en mijn zakenpartner Wim Groeneveld al veel eerder bedacht hadden, zoals *De Nieuwe Rembrandt* of shows die ook uit de koker van John de Mol komen. Tegen hem strijden doe ik echter niet, want dat win je toch nooit. Toch denk ik dat mijn moment van glorie steeds dichterbij komt, omdat we klaarblijkelijk met onze ideeën steeds heel dichtbij bestaande

programma's aan zitten. Onlangs had ik weer een gesprek met Johns rechterhand Geertje Hoek en ik hoop dat daar nu eindelijk eens iets uitkomt. Veel te vaak heb ik het meegemaakt dat ik met mensen van, bijvoorbeeld, SBS om de tafel zit en ik te horen krijg dat de cirkel eindelijk rond is. "Dit is echt iets voor jou, Henny. Een programma dichtbij de mensen. We zien het helemaal voor ons," zeggen ze dan. Tot ik een tweede gesprek voer met de man erboven, in dit geval zenderbaas René Oosterman, en hij doodleuk aan me vraagt: "Wie zie je voor je om dat te gaan presenteren?" Op zo'n moment wordt ik echt gek. Hallo, dacht ik, je spreekt nu met 'm.'

Toch maar even die vraag: welke presentatoren, buiten jezelf, vind je talentvol?

'Gek genoeg toch Peter van der Vorst. Hij is een soort jonge Ivo Niehe, iets wat hij altijd al wilde zijn, alleen heeft hij de pech dat zijn programma *Van der Vorst Ziet Sterren* niet aansluit op de inhoud. Een soapie ergens driehoog achter op de Egelantiersgracht noem ik geen ster. Beau van Erven Dorens is ook een topper omdat hij buiten de lijntjes durft te kleuren. Iets wat ik ook altijd probeer te doen. De lach of het randje in een gesprek opzoeken. Bij Wilfred Genee op Radio Veronica vertel ik schuine moppen, vinden de luisteraars prachtig. Mensen moeten je onthouden en daarom tover je steeds weer iets nieuws uit de hoge hoed. Ik wil geen eenheidsworst zijn. Geen vlees noch vis. Altijd weer met iets verrassends komen.'

Loop je jezelf daarin soms voorbij? Begin dit jaar zat je in DWDD om te praten over een programma-item dat nog niet goed doordacht was.

'Dat is ook exact wat ik de redactie vertelde toen ze me belden. Het plan was om personen die door Johan Derksen beledigd waren op te zoeken met een bloemetje, maar concrete voorbeelden hadden we nog niet. Matthijs en zijn medewerkers wilden me echter koste wat kost in de uitzending hebben en drongen erop aan toch aan tafel te verschijnen. Uiteindelijk ben ik overstag gegaan, om vervolgens op live-tv van Matthijs het verwijt te krijgen dat er nog niks was. Een beetje mosterd na de maaltijd, want dat wist ik zelf natuurlijk ook wel. Geen aardige actie, zo ken ik hem helemaal niet.'

Een uitnodiging omdat je Henny Huisman bent?

'Misschien, al levert dat in het dagelijkse leven ook genoeg leuke situaties op. Ik bezoek elk jaar de Amsterdamse Gay Pride en dan is het op elke hoek: "Henny, fotootje!" Met de komst van

mobieltjes is een selfie natuurlijk zo gemaakt. Het lukt me niet daar altijd op in te gaan, want voor je het weet word je een kroeg in getrokken en sta je met een biertje in de hand de hele dag foto's te maken. Ik was daar met mijn familie en wilde hen natuurlijk niet uit het oog verliezen. Het komt echter voort uit de vrijheid en blijheid die op zo'n dag de boventoon voert. Jongens en meiden kunnen daar zonder problemen hand in hand lopen of elkaar een kus geven en dat maakt mensen vrolijk. Ik mag daar graag tussen lopen.'

Je presenteert je met enige regelmaat als homovader. Waarom?

'Ik kan iedereen gerust stellen, of misschien wel teleurstellen, ik ben 100 procent hetero. Zorgen maak ik me echter om het Nederland dat helemaal niet meer zo tolerant is als we denken. Vroeger sprak je er niet over en waren homo's van de "klets-klets", tegenwoordig is het meer open, maar neemt het geweld op straat ook toe. Immigranten zijn daar voor een groot deel schuldig aan. Zij doen en denken vaak toch nog zoals wij tientallen jaren geleden deden. Gebruiken uit culturen elders worden meegenomen naar hier en afgekeurd volgens hun normen en waarden. Dat kan natuurlijk niet. Tijdens vakanties op Bonaire, wat nu officieel een Nederlandse gemeente is, merk ik ook dat men graag de lusten maar niet de lasten heeft, oftewel verandering in denken. Zit er een gat in de weg, dan mag Nederland dat komen dichten. Willen twee mannen met elkaar trouwen, dan kan dat ineens niet. Ook voor andere minderheidsgroepen, zoals Joden, spring ik graag in de bres. Deze mensen zijn vaak creatief, daarom had Adolf Hitler ook zo'n hekel aan hen. Hij was kunstenaar, althans dat wilde hij zijn, maar werd toch van de academie gegooid omdat hij geen talent had. Zijn leven is daarna natuurlijk totaal ontspoord. Dat je zoveel mensen kunt vermoorden omdat je daadwerkelijk denkt dat ze minder zijn dan jij, daar kan ik met m'n hoofd niet bij. Ik zou die imbeciel ter plekke doodschieten als hij nu tegenover me zat. Maar hij heeft het destijds gelukkig zelf al gedaan.' ✖

Er zijn plekken waar de verjaardag van Adolf Hitler ongemerkt voorbijgaat. Niet in de Amerikaanse staat Arkansas, waar de geboortedag van de Führer, 20 april, ieder jaar wordt gevierd door leden van het extreemrechtse Shield-Wall Network, waarvan oprichter Billy Roper gelooft dat niet-blanken geen ziel hebben en Joden nakomelingen van Satan zijn. Het is zijn missie om Hitlers werk af te maken, en beschouwt de slachtoffers van de schietpartij in El Paso, Texas, 'pionnen in het Joodse spel om blanken te vervangen door niet-blanken'.

FOTOGRAFIE JIM URQUHART/REUTERS
TEKST REDACTIE

**Er is er
één jarig
sieg heil,
sieg heil**





KKK-lid Chris Barker bereidt zich in de 'kerk' van de Klan voor op Hitlers verjaardag.



De vrouw van een ShieldWall-lid bereidt de hapjes voor tijdens de 20 april-viering.



Leden van het ShieldWall Network bereiden een verstooring van een holocaustherdenking voor.



Hitlers verjaardag wordt gevierd met een boottochtje



Onderdeel van de festiviteiten rond Hitlers geboortedag is het in de brand steken van een hakenkruis in Atkins, Arkansas. Ook de politie komt poolshoogte nemen bij het bizarre ritueel.



'KING KROL ZAL



Eind jaren 40 is Faas Wilkes de eerste Nederlander die in Italië gaat voetballen. Als de Italiaanse voetbalbond in 1980 de grenzen opent voor buitenlandse voetballers, strijkt Ruud Krol neer in Napels. Een voorpublicatie uit *Forza Olandesi*, over de avonturen van Nederlandse voetballers in Italië, dat deze week verschijnt. 'King Krol heeft het laag geklasseerde Napoli getransformeerd tot een van beste teams van de Serie A.'

TEKST ROBERTO PENNINO FOTOGRAFIE ANP, GETTY IMAGES EN HH

ONS REDDEN'



W

Wanneer de Volkskrant op 13 september 1980 meldt 'Ajax en Krol vinden elkaar' is dit strikt genomen juist. Ruud Krol is naar Amsterdam gevlogen om nog een aantal praktische zaken met Ajax af te wikkelen die waren blijven liggen rondom de transfer naar de Vancouver Whitecaps, eerder dat jaar. De conclusie die de Nederlandse krant trekt, namelijk dat Krol nu speelgerechtigd is om een dag later voor Napoli zijn debuut tegen Catanzaro te maken, is echter voorbarig. Alleen het fiat van Canadese voetbalbond kan de FIGC, zoals de Italiaanse voetbalbond heet, de zekerheid geven dat het contract tussen Napoli en Krol officieel kan worden bekrachtigd.

Tijdens de thuiswedstrijd tegen Catanzaro zit Krol dus nog op de tribune en moet hij lijdzaam toekijken hoe zijn nieuwe ploeggenoten maar moeizaam uit de startblokken komen. De wedstrijd eindigt in een stroef 1-1 gelijkspel. Een week later is er dan eindelijk witte rook: Krol is speelgerechtigd voor de Serie A en sluit zich aan bij de selectie die afreist naar middenmoter Ascoli om daar de eerste overwinning van het seizoen te gaan behalen. Het wordt een deceptie: met een 3-2 nederlaag worden de overspannen verwachtingen van de Napoli-supporters de kop ingedrukt. Of, zoals La Stampa het formuleert:

'De Nederlander heeft tevergeefs geprobeerd orde te scheppen in een zeer onzekere defensie.' Via een tolk laat Krol weten dat het logisch is dat de verdediging nog niet op elkaar is ingespeeld. 'Geef me twee weken,' is de boodschap van de Nederlander aan Napels. Vooral het opzetten van de buitenspelval is afhankelijk van hoe goed de spelers op de achterste lijn elkaar verstaan. Krol weet wat hem te doen staat: zo snel mogelijk de elementaire Italiaanse voetbaltermen onder de knie krijgen. Hij zal jaren later verklaren: 'Als ik medespelers naar voren wilde dirigeren, riep ik steeds "fiori" in plaats van "fuori". Je had hun gezichten moeten zien... "fiori" betekent bloemen.'

'Krol verovert Napels'

Tot en met de elfde speeldag is het nieuwe seizoen een hobbelig parcours voor het Napoli van Rudy Krol. De krantenkoppen van La Stampa spreken boekdelen na de eerste overwinning van de Napolitanen, thuis tegen het Toscaanse Pistoiese: 'In San Paolo verovert Krol Napels,' brult de krant. Maar van enige consistentie is geen sprake. Zo wordt een kansloze 3-0 nederlaag bij Internazionale een week later weer weggespoeld met een ruime overwinning op AS Roma (4-0). In San Siro

Links: tegen Juventus, in 1982.

Rechts: Frans Molenaar maakt Krol klaar voor Italië.

speelt Krol een ronduit ongelukkige wedstrijd: een overtreding op hem in het strafschopgebied van de Nerazzurri moet een penalty zijn, maar wordt door de scheidsrechter ten onrechte weggewuifd. Vier minuten voor tijd maakt hij een eigen doelpunt dat de eindstand op 3-0 bepaalt. Tegen het AS Roma van trainer Liedholm, dat onder meer met spelers als Di Bartolomei, Falcão, Conti en Ancelotti aan-treedt, wordt onder de krachtige aanvoering van Krol constant de aanval gezocht. Het resulteert mede door twee eigen doelpunten van de hoofdstedelingen in een overtuigende 4-0 overwinning voor Napoli.

Half december verliest Napoli met Krol thuis met 1-3 van het Torino van Michel van de Korput. 10 punten uit 10 wedstrijden en een doelsaldo van 12-12 is niet om over naar huis te schrijven voor de Partenopei, zoals de bijnaam van de club luidt. Mocht er al even gedroomd zijn van een landstitel dan kan die droom vlak voor de kerst al in de vuilnisbak, zo lijkt het. Toch herpakken de Napolitanen zich met een reeks van veertien wedstrijden zonder nederlaag.

Het belangrijkste nieuws is echter niet de steeds gunstiger ogende stand op de ranglijst maar de bevrijdende verklaring van algemeen directeur Antonio Juliano die eind januari 1981 laat weten dat met de Whitecaps een overeenkomst is gesloten en Krol nu officieel eigendom is geworden van Napoli. Rudy hoeft dus niet in april terug naar Canada en is van de partij voor Napoli in de beslissende fase van de competitie. Zes speeldagen voor het einde is het ongemeen spannend bovenaan in de Serie A: Roma gaat aan kop met 34 punten op de voet gevolgd door Juventus en Napoli, beide met slechts één enkel punt achterstand op de koploper. Internazionale volgt op gepaste afstand met 28 punten. Napoli wint uit van Brescia (1-2) waardoor het aan de top blijft meedraaien. La Stampa kopt op de dag van de uitwedstrijd tegen Torino 'Il Napoli di Krol a Torino, esame scudetto'. Het is duidelijke taal, want als Napoli niet slaagt voor het 'examen', loopt het team van Krol het risico om de landstitel uit het zicht te verliezen.

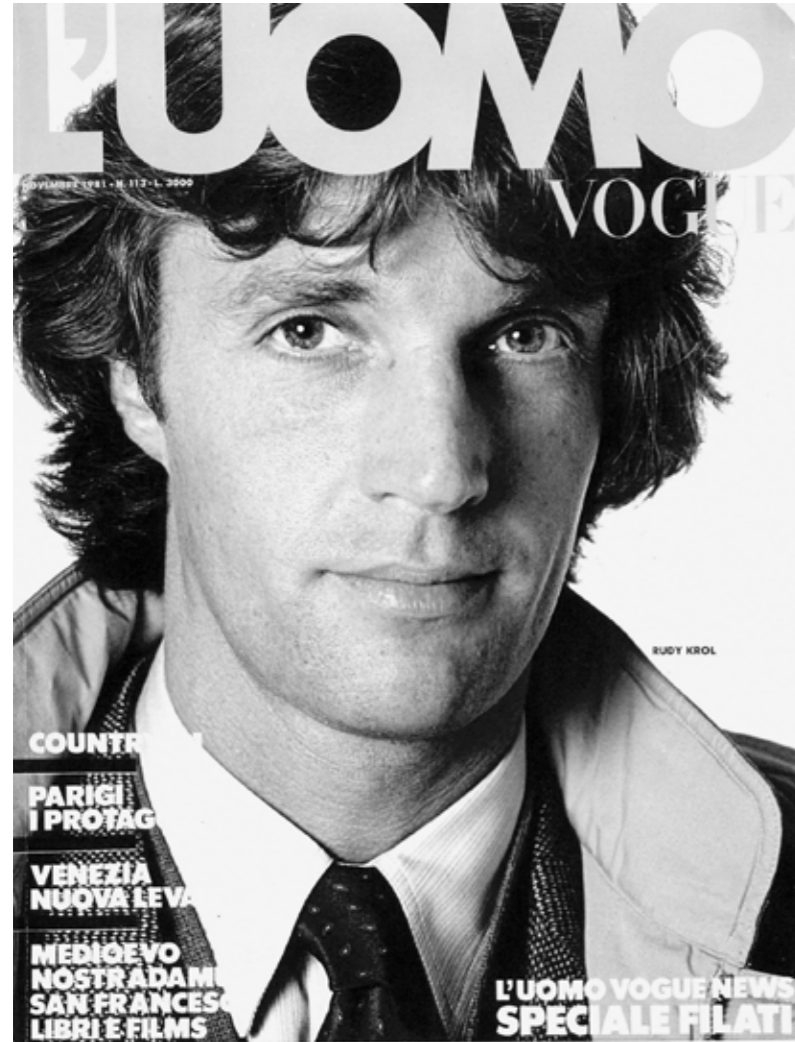


Exceptionele buitenlanders

Krol heeft zich inmiddels bewezen als difensore fuoriclasse, als exceptionele verdediger. Hij stuurt met zijn passes, die ook over lange afstanden op de millimeter nauwkeurig aankomen, zijn ploeg aan en weet van de Napoli-verdediging een bijna onneembare vestiging te maken. Alsof dat niet al bijzonder genoeg is, heeft hij op 5 april uit tegen Brescia nog iets anders laten zien: een doelpunt. Net buiten het strafschopgebied krijgt Napoli's nummer 5 de bal in de voeten aangespeeld, passeert zijn tegenstander en maakt het vervolgens koelbloedig af. *Guerin Sportivo* maakt in een artikel met de kop 'Gli Oscar del calcio', de Oscars van het voetbal, alvast de balans op van het effect van de buitenlanders in de Serie A: 'De goals van Falcão, Brady en Krol hebben de laatste sprint naar de landstitel doen ontbranden en onderstrepen de fundamentele rol van de exceptionele buitenlanders in de meest spectaculaire jaargang van de afgelopen jaren. Hun spel is het beste antwoord tegen de tegenstanders van de heropening van de grenzen.'

De vijftiende speeldag, een week na de overwinning op Brescia, wordt er een waarop de Napolitanen al jaren wachten: niet >

'ALS IK MEDE-SPELERS NAAR VOREN WILDE DIRIGEREN, RIEP IK STEEDS "FIORI" IN PLAATS VAN "FUORI". JE HAD HUN GEZICHTEN MOETEN ZIEN... "FIORI" BETEKENT BLOEMEN'



Rudy Krol schopte het tot de cover van Vogue, in 1981.

alleen wint hun club met 0-1 bij Torino, maar Roma speelt tegelijkertijd met 1-1 thuis gelijk tegen Fiorentina. Minpunt is wel dat ook Juventus twee punten pakt uit bij Pistoiese, maar feit is dat Napoli samen met Roma en Juventus bovenaan staat in de Serie A. Alle drie de ploegen hebben nu 35 punten. Napoli mag dan niet gewend zijn om met kampioensdruk om te gaan, de Napoli-tifosi hebben er alle vertrouwen in dat hun helden zich, onder leiding van de beste libero die ze ooit hebben gehad, op 24 mei de nieuwe landskampioenen mogen noemen. Wie kun je dan beter op bezoek krijgen dan het zwakke Perugia uit de binnenlanden van Umbrië, dat laatste staat op de ranglijst? Tegen deze tegenstander kan Napoli laten zien dat het de eerste plek waardig is en misschien zelfs gaan werken aan het doelsaldo, dat minder goed is dan dat van de titelconcurrenten.

Het zal heel anders lopen. Al in de eerste minuut komen de gasten op 0-1 na een eigen goal van verdediger Moreno Ferrario en die klap komt Napoli niet meer te boven. De spaarzame kansen worden tegen een tegenstander, die zich steeds dieper in de graszoden van San Paolo ingraaft, niet benut en het onmogelijk geachte gebeurt: Napoli verliest thuis van Perugia terwijl Roma gelijk speelt tegen Ascoli (0-0) en Juventus wint met 0-2 tegen Udinese. De mannen van Krol staan weer met beide benen op de grond en het tij zal in de weken die komen niet meer keren.

Op de cover van Vogue

Op 10 mei houdt Roma Juventus in Turijn op 0-0 en een week later staat de topper Napoli-Juventus op het programma. De Oude Dame koestert een voorsprong van twee punten en heeft bovendien een veel beter doelsaldo, waardoor een gelijkspel voldoende lijkt om een week later de scudetto naar Turijn te halen. In het rechtstreekse duel haakt Napoli voor 80.000 toeschouwers af als titelkandidaat: Juve wint met 0-1 door wederom een eigen doelpunt. Ditmaal is Mario Guidetti de ongelukkige. La Stampa merkt op dat de Juve-overwinning is gebaseerd op een defensieve muur rondom doelman Dino Zoff. Een week later zal de ploeg van trainer Giovanni Trapattoni de klus definitief klaren door Fiorentina met 1-0 te verslaan: Juve is landskampioen. Napoli eindigt het seizoen als derde en hoewel de kampioensansen in de laatste weken van het seizoen toch nog onverwacht zijn verkwanseld, kan de club op een uitstekend seizoen terugkijken.

Wie had vooraf gedacht dat zo lang meedraaien voor de scudetto überhaupt reëel was? En wie had het voor mogelijk gehouden dat de club uit het arme zuiden van Italië in staat zou zijn om een wereldster als Rudy Krol aan zich te binden? De toekomst ziet er zonnig uit en wie weet kan in de volgende jaargang alsnog de titel worden veroverd. Met een man als Krol in de gelederen lijkt niets onmogelijk. Voor Krol zelf is het een seizoen vol superlatieven geweest. Hij heeft een geweldig debuutseizoen achter de rug. En niet alleen de tifosi van Napoli denken er zo over. Krol heeft overall grote indruk gemaakt, ook bij de doorgaans zeer kritische pers. Hij heeft aangetoond fysiek nog steeds top te zijn. Met zijn wapperende manen, brede schouders en kenmerkende witte enkelsokken boven de Puma-schoenen is hij binnen een jaar niets minder dan een icoon geworden. Hij siert de cover van de Italiaanse

Vogue en in Napels worden zelfs altaren voor hem opgericht. Krol is hot, overal in de stad is zijn beeltenis te zien op posters, vlaggen en vaantjes.

Op persoonlijk vlak staat Krol begin juni nog een mooie verrassing te wachten: Guerin Sportivo roept hem uit tot speler van het jaar. Na een derde plek in de Europees Voetballer van het jaar-verkiezing van 1979 (achter Kevin Keegan en Karl-Heinz Rummenigge) is dit de belangrijkste individuele prijs die hem ten deel valt. 'King Krol,' zo schrijft de Guerin Sportivo, 'heeft het laag geklasseerde Napoli getransformeerd tot een van beste teams van de Serie A.'

Aanvoedersband

Na de derde plek in de eindklassering van 1981 zijn de verwachtingen van de Napolitaanse fans voor het nieuwe seizoen hooggespannen. De teleurstelling is des te groter als blijkt dat hun ploeg in de eerste vier wedstrijden tot geen enkele overwinning komt. Drie gelijke spelen en een nederlaag met een doelsaldo van 2-3 is niet wat je van een titelpretendent mag verwachten. Al vroeg in het seizoen heeft er binnen de club een incident plaats dat even jammerlijk als onnodig is. Volgens La Stampa was trainer Rino Marchesi van plan de aanvoedersband aan Krol te geven, maar heeft de Nederlander die geste resoluut van de hand gewezen. Zelfs de interventie van president Corrado Ferlaino kon de nummer 5 niet op andere gedachten brengen. Het hele twistpunt komt op conto van Marchesi, die tijdens de voorbereiding op het nieuwe seizoen het ongebruikelijke idee had geopperd om de aanvoedersband, die normaal gesproken toebehoorde aan Claudio Vinazzani, tijdens de Coppa Italia aan Krol toe te kennen. Vinazzani was not amused en liet dat blijken, waarmee ongewild een scheurtje ontstond in de spelersgroep die in het voorgaande seizoen zo hecht was geworden.

In de UEFA Cup loopt het in september tegen het Joegoslavische Radnicki Nis evenmin volgens plan: in een knotsgekke tweede helft, waarin binnen elf minuten maar liefst vier doelpunten worden gemaakt (2-2) raakt Krol geblesseerd aan zijn rechterknie met als gevolg dat hij de uitwedstrijd tegen de eilanders van Cagliari de daaropvolgende week aan zich voorbij moet laten gaan. Het is een fikse aderlating voor de verdediging van Napoli, terwijl de resultaten al niet overhouden. In La Stampa maant Krol tot kalmte: 'Het is lang geleden dat ik door een blessure buitenspel

'HET IS LANG GELEDEN DAT IK DOOR EEN BLESSURE BUITENSPEL STOND. HET WAS EEN ONGELUKKIG MOMENT, MAAR OKÉ, HET IS NU EENMAAL GEBEURD'

stond. En dan te bedenken dat het een ongelukkig moment was tussen mij en Castellini, maar oké, het is nu eenmaal gebeurd.' Ook met betrekking tot de kritiek op het spel van de Napoli-defensie is de Amsterdammer kort en duidelijk: 'Laten we niet te snel oordelen, we hebben het hele seizoen nog.' Toch is de UEFA Cup-campagne snel voorbij: uit bij Radnicki blijft de ploeg – zonder Krol – steken op 0-0 en wordt Napoli op doelsaldo uitgeschakeld.

Een week na het gelijke spel op Sardinië tegen het uit altijd lastige Cagliari (1-1) loopt Napoli thuis tegen Milan, dat in de voerhoede de Schotse stormram Joe Jordan heeft staan, tegen de eerste nederlaag aan van het seizoen. Negentig minuten lang zoeken de Napolitanen de aanval, maar het is Milan dat er met de overwinning vandoor gaat door een eigen doelpunt van Ferrario, de speler die een seizoen eerder ook al in eigen doel schoot, toen tegen Perugia.

Code rood

Dan komt het voor de tifosi bevrijdende bericht: Krol is weer wedstrijdfit. Zo belangrijk is hij binnen een jaar voor Napoli geworden dat La Stampa schrijft: 'De libero is drie wedstrijden afwezig geweest die hebben geleid tot drie desillusies voor de ploeg van Marchesi.' Maar in zijn eentje kan de Amsterdammer het tij niet keren. Uit tegen Ascoli blijft het bij een teleurstellende 0-0 en de ploeg moet al in de maand oktober beginnen aan een inhaalrace wil zij nog meedoen in de strijd om de landstitel. Ook in de Coppa Italia stranden de Partenopei al in november tegen middenmoter Catanzaro. Met voor het eerst een sponsor- ➤

'IK TRAIN 'S OCHTENDS EN 'S MIDDAGS, MAAR ALS ZE ME ZOUDEN VRAGEN OM OOK 'S NACHTS TE TRAINEN, ZOU IK HET DOEN'

naam op het lichtblauwe shirt (die van keukenboer Snaidero) worden de twee wedstrijden tegen regerend kampioen Juventus het hoogtepunt van het seizoen. Zowel in San Paolo als in het Stadio Comunale in Turijn blijft de brilstand tot het eind op het scorebord staan. Daarmee wordt niet verloren van de Oude Dame en zoiets telt bij de Napolitaanse tifosi, zeker omdat het inmiddels duidelijk is dat het alweer Juventus is dat met de landstitel aan de haal zal gaan. Anders dan een jaar eerder komt Napoli aan het einde van het seizoen niet eens in de buurt van de club uit Turijn (elf punten achterstand), maar met een vierde plek wordt wel weer een UEFA Cup-plek veiliggesteld. De grootste verrassing van het seizoen is de degradatie van de voormalige grootmacht AC Milan naar de Serie B.

Voor het seizoen 1982-1983 stelt de Italiaanse bond vast dat elke club twee buitenlanders in de gelederen mag hebben. Napoli trekt de Argentijn Ramon Diaz aan die moet zorgen voor de stootkracht die een seizoen eerder op beslissende momenten zo duidelijk ontbrak. De nieuwe aanvaller, overgekomen van River Plate waar hij in vier seizoenen met 57 treffers in 123 wedstrijden een behoorlijk gemiddelde heeft laten zien, is als jeugdspeler samen met Diego Maradona in 1979 wereldkampioen met Jong Argentinië geworden. Hem wordt een gouden toekomst voorspeld.

Met de nieuwe trainer Massimo Giacomini aan

het roer hoopt de club weer bovenin de ranglijst mee te kunnen draaien. Maar die hoop gaat niet in vervulling. Het wordt een tumultueus seizoen waarin grote nederlagen, zoals tegen de toekomstige landskampioen AS Roma (1-3 thuis en 5-2 uit), symptomatisch zijn voor de verhoudingen in de Serie A. Het wordt wel een spannend jaar voor de Napolitanen, maar ditmaal niet in het linkerrijtje, want Napoli moet ordinair vechten om in de Serie A te blijven. Wanneer de club eind maart het rechtstreekse degradatieduel uit tegen Ascoli met 2-1 verliest, treedt code rood in werking. In La Stampa krijgt Krol 'gewoon' weer een 7 voor zijn solide spel (geen enkele Napoli-speler verdient een hoger cijfer) en de volgende vijf duels moet de ploeg knokken voor wat het waard is. Niemand heeft het meer over de uitschakelingen in de Coppa Italia tegen Torino (kwartfinale) en in de UEFA Cup (tegen Kaiserslautern) of over het vertoende spel. Alleen de punten voor het lijfsbehoud tellen nog en iedere wedstrijd is als een heuse finale. Napoli, dat trainer Giacomini ontslaat, maakt het seizoen af met het duo Pesaola (technisch directeur) en Rambone (trainer).

Natuurlijke capitano

Ligt het lot van de club nu in de handen van de technische leiding? La Stampa kopt op zaterdag 30 april: 'Napoli tranquillo "Krol ci salvera",' 'Napoli rustig, "Krol zal ons redden"'. En dat gebeurt: in de laatste drie wedstrijden van het seizoen verovert Napoli vijf punten en vecht zich op het tandvlees tot net boven de degradatiestreep. Aanvaller Diaz maakt de verwachtingen niet waar: hij scoort slechts driemaal. Wie nog steeds op handen wordt gedragen is de man die ook in de moeilijke duels glansrijk overeind is gebleven: Rudy Krol. Met zijn charisma en leiderscapaciteiten is hij de natuurlijke capitano op het veld, ook zonder aanvoerdersband. Op de laatste speeldag, thuis tegen Cesena, wint Napoli de strijd om handhaving, maar moet de club ook een groot verlies slikken. Krol loopt een zware meniscus-blessure op. Hoewel hij de hele zomer de tijd heeft om te herstellen, is het voor de inmiddels 34-jarige vedette afwachten of hij ooit nog zijn oude niveau zal kunnen halen.

Voor het nieuwe seizoen (1983-1984), het vierde van Krol in het lichtblauw, heeft Napoli de teleurstellende Diaz overgedaan aan Avellino

Het vertrek van Krol maakt de weg vrij voor een andere buitenlandse ster.



en voor hem in de plaats de Braziliaanse international Dirceu gekocht. Onder trainer Pietro Santin wordt het alweer een moeizaam jaar. De eerste competitiehelft wordt afgesloten met slechts 13 punten uit vijftien wedstrijden. Het doelsaldo is 11 doelpunten voor en 22 tegen. De veelvuldige afwezigheid van de geblesseerde Krol kan simpelweg niet worden opgevangen. En dat terwijl het er begin augustus nog zo rooskleurig lijkt uit te zien voor de Nederlander. La Stampa meldt dat hij na zijn knieblessure al zijn eerste minuten in een onderling partijtje heeft gemaakt. Onder de kop 'Krol al op het veld. Een wonder? "Nee, ik doe alleen mijn plicht"' wordt melding gemaakt van het wonderbaarlijk voorspoedige herstel van de Nederlandse vedette, die 'een voorbeeld' wordt genoemd. Toch begint de leeftijd nu mee te spelen.

Fuoriclasse

Krol doet er alles aan om helemaal wedstrijdfit te worden, maar veel spelen is er door de slepende blessure niet bij. In januari 1984 gooit Krol in dezelfde krant de knuppel in het hoenderhok. Onder de kop 'Het gaat slecht met Napoli, niet met mij' geeft de Nederlander aan wedstrijdfit te zijn, maar dat trainer Santin hem voor de wedstrijd tegen Fiorentina gewoon

niet in de basis heeft opgenomen. Verder stelt hij nog steeds alles te geven voor zijn club. 'Ik train 's ochtends en 's middags, maar als ze me zouden vragen om ook 's nachts te trainen, zou ik het doen.' Zijn hart ligt in Napels, maar als de club zou besluiten niet met hem door te gaan, zegt hij dat te accepteren. 'Mijn carrière is hoe dan ook nog niet voorbij.'

Het zijn de eerste tekenen dat het droomhuwelijk tussen de Partenopei en de verdediger wellicht zijn einde nadert. Mede doordat Krol in de tweede seizoenshelft niet zijn gebruikelijke hoge niveau haalt, komt het officiële bericht dat de wegen van Napoli en Krol gaan scheiden voor niemand uit de lucht vallen. De fuoriclasse is inmiddels 35 jaar en zal zijn loopbaan vervolgen in het Zuid-Franse Cannes. Het addio van Rudy zal de weg vrijmaken voor een andere sterspeler: Diego Armando Maradona, die op 5 juli 1984 in stadion San Paolo aan 70.000 uitzinnige toeschouwers wordt gepresenteerd.

Hoe het ook zij, Ruud Krol heeft in een periode van vier jaar een onuitwisbare indruk gemaakt op de zuidelijke stad en de rest van De Laars. Ook zonder een prijs te hebben gewonnen is hij in Napels een legende geworden wiens naam in de Zuid-Italiaanse stad tot in lengte der dagen met diep respect wordt uitgesproken. ✘



Forza Olandesi, Roberto Pennino, Just Publishers, € 20,00

Zeven Hollandse jongens

en een
Grieks
eiland

vol meiden

Over een paar jaar moeten ze volwassen zijn en daarom mogen ze in de vakantie er nog eens flink tegenaan. Dat betekent voor Jos en Taco en hun vrienden uit Schoonhoven en Lekkerkerk dus sex en drank en drank en sex op het Griekse eiland Ios. Jos: "Ik denk dat ik er al een stuk of negen geneukt heb. Precies weet ik het niet meer, want je bent hier zo de tel kwijt. Thuis heb ik zo'n gezinspak condooms gekocht. Daar heb ik er nog drie van over." Verslaggever Bram de Graaf en fotograaf Gerard Wessel tussen vrienden en veel, erg veel meiden.

Door Bram de Graaf
Fotografie: Gerard Wessel

Oude Revu



Elke week herpubliceren we een artikel uit ons rijke archief. Deze keer een verhaal uit 1994 over drank en sex (toen nog met een x) en sex en drank op een Grieks eiland.

"Hello girls, how are you?"

Met zijn typerende pretoogjes kijkt de 20-jarige Jos uit het Zuidhollandse Schoonhoven naar de twee passerende schoonheden op het strand. Zijn handen in zijn zij, zijn voeten in het zeewater, zijn blonde haren achterover gestreken. De meisjes kijken niet om. Zeggen niets.

"Haha, weer een blauwtje," zegt Taco (19) die onderuit gezakt is één van de waterfietsen op het strand zit. "Da's je vijfde al vandaag."

"Wie pakt hier nou de meeste wijven?" bitst Jos. Hij probeert het opnieuw.

"Hi gorgeous, where do you come from?"

Een jong, blond meisje in een string-bikini stopt. Ze lacht, ze antwoordt.

"I'm Jos from Holland. I come here every year."

Jos geeft haar drie zoenen.

"Dat wil ik ook," roept Taco en springt op het meisje af. Dan, als hij omhoog kijkt in de felle zon en tevreden over zijn buik wrijft, zegt hij: "Ik word me toch een partij blauw vanavond. Ze stoppen hier zulke toringzee in je glas. Geweldig!"

Jos en Taco zijn met vijf vrienden, allen uit Schoonhoven en Lekkerkerk, drie weken met vakantie op Ios, een klein Grieks eiland in de Egeïsche Zee, op zeven uur varen van Athene. De jongens kennen elkaar van school, het uitgaansleven of van Ios. Jos en Taco zitten op de MMO. Remco (20) zit op de MLO, Martijn (20, bijgenaamd Dukkie) en Marco (23, bijgenaamd

gelegd in een baai. 's Nachts zijn ze in het stadje op de heuvel tussen het strand en de haven. In het stadje stikt het van de bars en discotheken. Voor de jongens begint elke nacht bij de Star Bar. Terwijl ze hun cocktails drinken (met namen als Orgasm, Blow Job of Sex On The Beach); spreken ze de meisjes aan die door het smalle straatje de bar passeren. De meisjes worden aangeraakt en die zijn daar niet allemaal blij mee. Maar de jongens interesseert dat niet.

"'t Zijn mijn beste klanten," zegt de 18-jarige bar-eigenaar Nikos tevreden. De jongens hebben ervoor gezorgd dat zijn bar een trekpleister voor Nederlanders is geworden. Daarom trakteert Nikos de jongens op een kamikaze-cocktail. Jos gaat met zijn mond open op de bar liggen en Nikos giet het restant uit de shaker in zijn keelgat. Martijn, 'Dukkie', wordt door de jongens *smart-ass* genoemd. Martijn heeft het VWO gedaan. Hij is veruit de rustigste van het stel. Hij zit aan een tafeltje en kijkt toe hoe de anderen zich amuseren. Martijn zegt: "Mijn ouders hadden liever gehad dat ik in Karintheë of zo was gaan wandelen. Lekker gezond. Dat zouden ze fantastisch hebben gevonden. Dan zouden ze gezegd hebben: 'Hier heb je geld voor een rugzakje, ga maar lekker op reis.' Nu niet. Ze kennen de verhalen van Jos en Taco over Ios en ze vinden het verschrikkelijk. Toen ik zei dat ik ook naar Ios zou gaan, zei mijn moeder: 'Wanneer word je nou eens volwassen?' Ik heb zoiets van: dat komt vanzelf wel."



Twaalf uur 's ochtends op de camping. Kermit (links) wordt wakker. Jos (tweede van links) slaapt door.



's Avonds voor het uitgaan. Jos (links) en Remco maken toilet

Wijntje) zitten op de HEAO en Remco (22, bijgenaamd Kermit) en Marco (24, bijgenaamd Michels) werken respectievelijk bij een expeditie- en een bank.

Jos is, net als de meeste andere jongens, voor het derde opeenvolgende jaar op Ios. En je moet Jos niet vragen waarom. Want dan zegt Jos: "Blijf een weekje op Ios en je weet het antwoord."

Overdag zijn de jongens altijd te vinden op Mylopotas-beach, het grootste strand van Ios,

Al had ik voor hetzelfde geld dat ik hier opmaak ook drie weken naar Ecuador kunnen gaan, dat besef ik ook wel. Ik weet nu al dat ik terug in Nederland de eerste weken geen geld uit de pinautomaat zal kunnen trekken. Daarom moet ik snel op zoek naar vakantiewerk als ik thuis ben. Ik had na de vakantie ook graag op kamers gewild maar dat zit er nu niet in. En toch: vorig jaar heb ik gezeld in Zeeland. Best leuk, maar ik miste toch iets."

barman Chris een gratis ouzootje of een kamikaze. Jos heeft vanavond weinig oog voor de meisjes. Want Jos heeft 'vaste verkering'. En dat betekent op Ios dat hij al twee dagen achtereen met hetzelfde meisje loopt te klooiën.

Jos: "'t Is een Ierse. Bloedmooi. Ze was vandaag nog even op het strand maar toen ze weg was, heb ik nog effe tussen de tietten van een ander wijf gelegen. Dat kan hier allemaal, hè."

Als Jos naar de WC geweest is, pakt hij op de

Om een uur of twee begeeft de hele groep zich naar discotheek Sweet Irish Dreams. De nauwe straatjes van Ios-stad liggen dan al bezaaid met dronken mensen die hun roes uitslapen. En kots. Verschrikkelijk veel kots. Binnen bij Sweet Irish Dreams is het zo druk dat er ook op de stenen tafels gedanst wordt.

Wijntje staat aan de bar met een Bacardi-cola. Zoals altijd heeft hij zijn witte petje achterstevoren op zijn hoofd. Af en toe zet hij zijn vlakke hand tegen het voorhoofd en tuurt hij in het rond als een echte *baywatch*. Maar Wijntje speurt natuurlijk niet naar drenkelingen. Wijntje speurt naar mooie vrouwen.

"Ik denk dat ik maar eens wat wijven ga bekken," zegt hij met een hese stem. Al een paar dagen heeft hij last van de *Ios-cough*, een hoestje dat volgens de één veroorzaakt wordt door de roelring die in de baai uitkomt en volgens een ander door de witte verf op de huizen. Tien seconden later heeft Wijntje beet. Een Ierse meisje, zeer dronken, laat zich gewillig in zijn armen vallen en doet haar mond open. Er was geen woord voor nodig.

Vijf minuten later heeft Wijntje met drie meisjes getongoend.

"Dat noemen wij nou de *Ios-way*," zegt Wijntje. Jos staat op een stenen tafel met in zijn hand een Sex On The Beach, een cocktail van wodka, Cointreau, ananas- en sinaasappelsap. Hij danst, drinkt en steelt de show. Af en toe krijgt hij van

terugweg een meisje van achteren bij haar borsten. In het Nederlands klinkt het: "Rot op, vuile stinkboer. O, je bent nog Nederlander ook. Pleur op, eikel!" "Prachtig hè," zegt Jos.

Jos moet die avond thuisgebracht worden, zo dronken is-ie. Er loopt een stenen trap van het dorp naar de haven beneden. Bij de haven ligt de camping waar de jongens met z'n allen bivakkeren. Op de trap stikt het van de vrijende paartjes en de dronken figuren.

"Als je in de discotheken of op straat geen wijffie hebt versierd, kun je het altijd nog hier proberen," zegt Jos.

Dan valt hij. Ondersteund door Kermit en Wijntje wordt de weg vervolgd. Wijntje deelt nog een paar rake klappen uit omdat een onbekende jongen hem een duw geeft.

"Alles kan op Ios," zegt Wijntje. "Maar je moet niet agressief worden. Je moet niet duwen op de trap want dat is levensgevaarlijk. Als je niet uitkijkt, lig je zo beneden. Zeker als je iets gedronken hebt. Die gozer ging maar door. En hij noemde me ook nog een Duitser. Nou, dan ga je echt te ver."

Als Jos de camping op strompelt, is het bijna vijf uur in de morgen.

"Alles goed en wel maar ik heb geen wijf vanavond," bromt-ie. Zijn 'vaste verkering' is niet op komen dagen en ook zijn pogingen om op de trap nog wat te regelen, zijn op niets uitgelopen. Met al zijn kleren en zijn schoenen nog aan, kruipt Jos op de betonnen verhoging onder het rieten afdak, waar de jongens in de open lucht op een luchtbed slapen. Hij valt meteen in een diepe slaap.

Wijntje heeft die avond met acht meisjes gebekt. Zelfs met de 'vaste verkering' van Kermit.

"Tja, ik moest toch effe weten wat voor vlees je in de kuip had," zegt hij.

Op Michels na, zijn alle jongens uit het stadje teruggekeerd.

"Nee, tandenpoetsen en wassen, doen we niet als we gaan slapen," zegt Wijntje nog voor hij in zijn lakenzak kruipt. "Ook niet als we een wijffie hebben. Dan wassen we alleen effe 't ventje."

Als de zon zijn hoogste stand heeft bereikt, verkeren de Nederlandse jongens nog in een diepe slaap. Ook Michels is present. Jos is de eerste die overeind komt. Hij toechelt, wrijft z'n ogen uit en kijkt om zich heen.

"Hé, Michels! Wat had jij een lelijk, oud wijf vannacht," roept hij.

Michels steekt z'n slaaphoofd uit zijn lakenzak.

"Oud? Ze was 27," zegt hij. "En trouwens: wat maakt 't uit. Ik had tenminste een wijf."

Michels heeft sex met 'r gehad op het strand.

"Tjonge, wat was het daar druk," zegt hij. "Je kon ze overal goed horen kreunen."

Na een bezoek aan het toilet, gaat Jos ontbijten. Mama San, zoals de jongens de Griekse kokkin noemen, maakt voor hem altijd twee eitjes klaar met vier plakjes bacon. Alleen voor hem. De rest krijgt twee plakjes. Eén van de plakjes valt op de grond. Jos vloekt.

Eén voor één schuiven de andere jongens aan voor het ontbijt.

"Hoe is-ie Jos," vraagt er één.

"Goed joh," zegt Jos. "Ik ben wel een beetje duf maar ik heb geen kater. Raar hè, terwijl ik toch een aardige drinker ben."

Jos rekent uit dat hij die avond voor twaalfduizend drachmen gedronken heeft. Omgerekend is dat bijna honderd gulden.

De vaste stek van de jongens op het strand is bij de waterfietsen van Panos, eigenaar van het Mylopotas Watersports Centre. De jongens passen op de boten van Panos en houden het terrein voor zijn tent schoon. Af en toe mogen ze dan mee in de motorboot. Jos is altijd als eerste op het strand. Daar voelt hij zich het meest in zijn element. Hij dolt met Pilo, de Zweedse assistente van Panos, mag mee in de boot en speelt voor *baywatch*. En af en toe maakt hij een praatje met passerende Nederlanders of vrouwen van maakt niet uit wat voor nationaliteit. Op het strand heeft Jos tijd om over het leven na te denken.

Jos wil na de MMO naar de HEAO: "Ik zou graag als vertegenwoordiger gaan werken later. Lekker lullen met mensen, dat ligt me gewoon goed. Volgend jaar ga ik naar de HEAO in Utrecht. Nee, op kamers ga ik nog niet. Dat gaat helemaal fout, joh. Ik moet goed verzorgd worden. Ik kan wel een eitje bakken en zo, maar daar blijft het bij."

Jos heeft voor de vakantie 3500 gulden gespaard. Het geld heeft hij verdiend op de partyboot in Schoonhoven waar hij elke vrijdag en zaterdag werkt. Veel tijd voor uitgaan, heeft hij daarom in Nederland niet.

Jos: "Ik heb net zeven maanden verkering gehad, drie weken voor de vakantie is het uitgegaan. Ze wilde dat ik meer tijd aan haar zou besteden, maar ik wilde ook mijn vrienden af en toe zien. Die gasten zijn het belangrijkste in mijn leven. Dat zal wel altijd zo blijven. Ze wilde dat niet begrijpen. Toen heb ik gezegd: 'Pak je spullen maar. Als je zo begint te lullen.' Ze was mijn derde vaste verkering. Ik ben niet zo'n fan van een vaste relatie. Die wijven willen altijd meteen elke avond bellen en zo. Vind ik veel te serieus. Ik ben meer voor één nachtje."

Jos heeft niet te klagen over de vrouwtjes op Ios. "Ik denk dat ik er al een stuk of negen geneukt heb. Precies weet ik het niet meer, want je bent hier zo de tel kwijt. Thuis heb ik zo'n gezinspak condooms gekocht van twaalf stuks. Daar zijn er nog drie van over. Sommige wijffies hadden er zelf bij zich. En ik heb er nog een paar ge-



Van links naar rechts: Wijntje, Pilo, Holly, Martijn, Jos, Michels, Susan, Remco, Bert. Op de voorgrond Hella en Kermit

haald omdat ik twee keer achter elkaar wilde." Over zijn seksuele escapades zegt Jos: "Het enige wat ik niet doe, is beffen. Want de wijffies die sex willen hebben, zitten wel elke nacht vol, als je begrijpt wat ik bedoel. Meestal ga ik tot het schaamhaar en dan weer naar boven. Meestal pijpen ze dan wel. Meestal. Er was er ook eentje die vroeg of ik mijn vinger in haar kont wilde steken. Daar heb ik niet moeilijk over gedaan."

In Nederland heeft Jos eigenlijk nooit zomaar een meisje.

"Maar ik moet dan ook altijd werken," zegt hij. "Mooie smoes," roept Taco die inmiddels ook gearriveerd is op het strand.

"Hé Taco, wat ben je vroeg," zegt Jos. "'t Is pas vier uur."

Een half uurje later is de hele groep compleet. Het is tijd voor het eerste biertje. Martijn wordt er op uitgestuurd om negen Coronas te halen.

"Onze dagelijkse vitaminen," zegt Wijntje. "Er zit een citroentje in."

Even later verschijnt Owen, de 'vaste verkering' van Jos. Het is een mooi, blond meisje. Ze vlijt zich tegen Jos aan.

"Ga je 'r nou nog naaien?" vraagt Taco aan hem. "Je loopt er nou al vijf dagen mee."

"'k Denk het niet," zegt Jos. "Maar zo mooi heb ik ze nog niet gehad deze vakantie."

Taco laat zich met zonnebrand insmeren door Martijn.

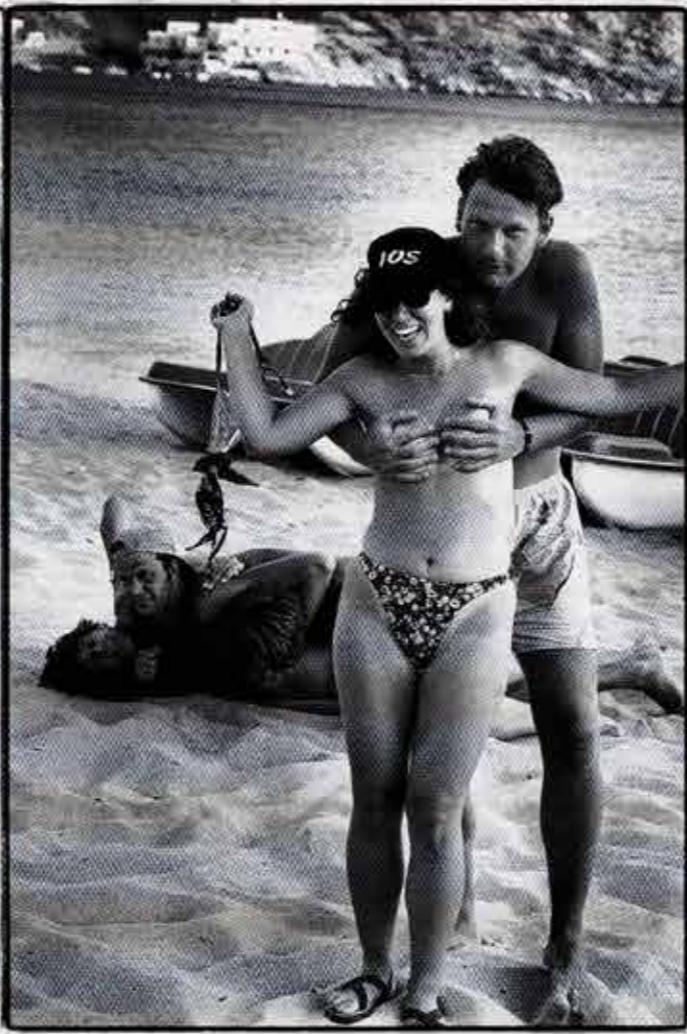
"Als je een wijf was, had ik je lekker genomen," zegt hij tegen hem.

"Uli, Uli, Uli!" klinkt het over het terras.

Als de jongens van het strand komen, gaan ze



Wijntje met Pilo.
Haal die grote slurf uit je broek



Kermit heeft een Amerikaans meisje van haar bovenstukje beroofd.
Michels, op de achtergrond, ligt bovenop Martijn en Remco

altijd eerst eten bij Jos Burger in de haven, vlakbij de camping. En bij Jos Burger werkt Uli, een zwaar opgemaakte Oostenrijkse serveerster. Uli vindt Jos leuk. Daarom vraagt Uli altijd aan Jos of hij nog iets leuks heeft meegemaakt. En dan zegt Jos altijd: 'Ja'. Alleen maar 'ja'. En dan moet Uli altijd verschrikkelijk lachen.

"Die heeft ook de naald en draad niet uitgevonden," zegt Jos over Uli.

Voor vijfhonderd drachmen (vier gulden) kan aan het saladebuffet twee keer opgeschept worden. De jongens bestellen één maal saladebuffet. Martijn neemt een schaalje en propt het helemaal vol met tonijnsalade. Zo vol dat het bijna op de grond valt.

Jos bestelt een pasta en gaat dan naar het toilet. "Ik ga even kleien," zegt hij. "Even het toilet afplakken."

"De stoelgang gaat prima," zegt Martijn. "Vorig jaar ging je zitten en had je allemaal spetters. Nu ruikt het goed. 't Is wel wat dunner, dat wel."

Een kwartier later, als het eten al lang op tafel staat en de meesten het al op hebben, komt Jos terug.

en een Grieks eiland

"Heb je staan lijn vijven," vraagt Remco en maakt het rukgebaar.

"Nee," zegt Jos. "Lijn tien." En maakt het rukgebaar met twee handen.

"Nee," vervolgt Jos. "Het licht viel uit."

"Kut is dat, hè," zegt Martijn. "Weet je niet hoe lang je moet vegen."

De jongens krijgen een discussie over later. Volgens Martijn wordt Jos een echte burgerlul.

Martijn: "Gaaf-ik elk jaar lekker met zijn vrouw en kinderen naar Ibiza, blijft-ie de hele dag met zijn luie reet in de zon op een strandstoel zitten en scheldt-ie zijn kinderen verrot omdat ze kabaal maken. Ik weet 't zeker. En dan doet-ie de hele dag niets anders dan naar andere wijven kijken."

"Niet waar," zegt Jos een beetje beledigd. "Het verschil tussen mij en jou is dat jij al een burgerlul bent en ik nog twijfel welke kant ik op zal gaan."

Jos heeft geen honger. Hij eet puur op karakter. En hij mist de mayonaise.

"Volgend jaar neem ik een pot mee," zegt hij. Een boot legt aan in de haven.

vol meiden

"Nieuw vlees," zegt Jos.

Het is half tien 's avonds: tijd voor het dagelijkse douche-ritueel. Terwijl de andere jongens even gaan slapen, gaan Jos, Martijn en Remco douchen. De cassetterecorder gaat mee. En het toiletstasje, het schone onderbroekje en het schone T-shirtje. Jos is gek op André Hazes. Hij zingt luidkeels mee terwijl hij zijn blonde haren wel vier keer inzeep. Als hij de douche uitkomt, bekijkt hij zichzelf eens goed in de spiegel.

Hij poetst zijn tanden, scheert zich en doet gel in zijn haar. Voorzichtig kamt hij het naar achteren. En je moet het dan niet flikken om met je handen door zijn haar te gaan woelen. Want dan wordt Jos echt boos.

Tenslotte pakt Jos het flesje Davidoff eau de toilette uit zijn toiletstas.

"Dat vindt zo'n wijffie nou echt lekker," zegt Jos. Hij spuit het reukwater over zijn buik en achter z'n oren. En in zijn onderbroek. Dan is Jos klaar. Klaar voor een nieuwe nacht op Jos.

Er staat een aangenaam briesje op het strand. De

jongens liggen in de waterfietsen bij te komen van weer een zware nacht. Behalve Taco, die slaapt nog.

"Wat een lelijke, witte wijven staan daar," merkt Michels op. "Die daar in dat blauwe badpak." Hij wijst naar twee meisjes die zich tien meter verder staan af te drogen.

"Ik zweer toch echt dat ik jou twee dagen geleden met één van hen heb zien bekken," zegt Jos.

"Meen je dat nou?" zegt Michels.

Wijntje zegt nog steeds niet veel. Het gaat niet veel beter met zijn stem. Af en toe knikt hij of schudt hij zijn hoofd.

"Hé Wijntje," zegt Jos. "Jij bent meer die ja-knikker. Jij moet in Slochteren gaan wonen, joh."

Pilo, de Zweedse assistente van Panos, komt een praatje maken.

"Visa pattaria," zegt Jos, wat Zweeds is voor 'Laat je tieten zien.'

"Haal die grote slurf uit je broek," antwoordt Pilo in correct Nederlands.

Er worden grapjes gemaakt over de duidelijk zichtbare tepels van Pilo. 'Dynasty-tepels' noemt Pilo dat. Want in *Dynasty* zie je bij alle vrouwen duidelijk de tepels door de jurk.

"Ja, dat was mijn beroep," zegt Jos. "Ik was tepelzuiger."

Michels gaat het water in. "Even pissen," zegt hij. Als er even later een paar meisjes passeren, zegt Michels: "Hé, kijk uit! Daar drijft pis."

Als er een paar blote borsten worden gesignaleerd, klinkt het: "Noten op tien uur," of: "Noten op twaalf uur."

En zo verloopt de dag verder. Jos stapt nog in een zeeëgel. Er wordt opgemerkt dat de vakantie toch wel erg snel haar einde nadert en dat er nog vakantiewerk gezocht moet worden om wat geld terug te verdienen. En dat ze volgend jaar toch misschien eens ergens anders moeten gaan kijken. Thailand bijvoorbeeld. Ook geil.

Een eindje bij de jongens vandaan zitten vier Nederlandse studentes uit Delft. Emilie (21), Dickie (20), Ineke (20) en Rachel (20) zijn voor het eerst op Jos. Ze zijn aan het eiland-hoppen. Ze vinden het wel leuk op Jos en de aandacht van de jongens vinden ze op zich wel oké. Gezoend hebben ze nog niet, maar misschien komt dat er nog wel van. Maar meer ook niet, verzekeren ze.

"Veel te gevaarlijk," zegt Emilie. "Of het moet een hele speciale jongen zijn."

Jos komt ook even kennismaken.

"Hebben jullie verkering?" luidt zijn eerste vraag. De meisjes schudden allemaal hun hoofd.

"Mooi zo," zegt Jos.

Ter ere van het nieuw gelegde contact wordt er een meloenparty georganiseerd. Er worden een watermeloen, een paar flessen wodka en een paar pakken sap gekocht. De meloen wordt uitgehold en de inhoud van een fles wodka en een pak sap

verdwijnen erin. De jongens nodigen nog meer meisjes uit. Iedereen zet zich in een grote kring om de meloen heen en krijgt een rietje. En dan begint het spel. Jos wordt gekozen als spelleider: hij mag de regels bepalen. Eerst moet van Jos de meloen geëerd worden. De hele groep buigt naar voren en aanbidt het stuk fruit al zou het om een altaar gaan.

Dan zegt Jos: "Iedereen die voor het eerst op Jos is, moet drinken."

De meisjes uit Delft buigen naar voren. "Zuigen krenge," klinkt het.

Jos heeft zich inmiddels tussen Emilie en Rachel genesteld. Hij hangt over Emilie heen als hij

een slok wil nemen. Ze schuift een eindje opzij. "Iedereen die vanavond wil neuken, moet drinken," zegt Jos.

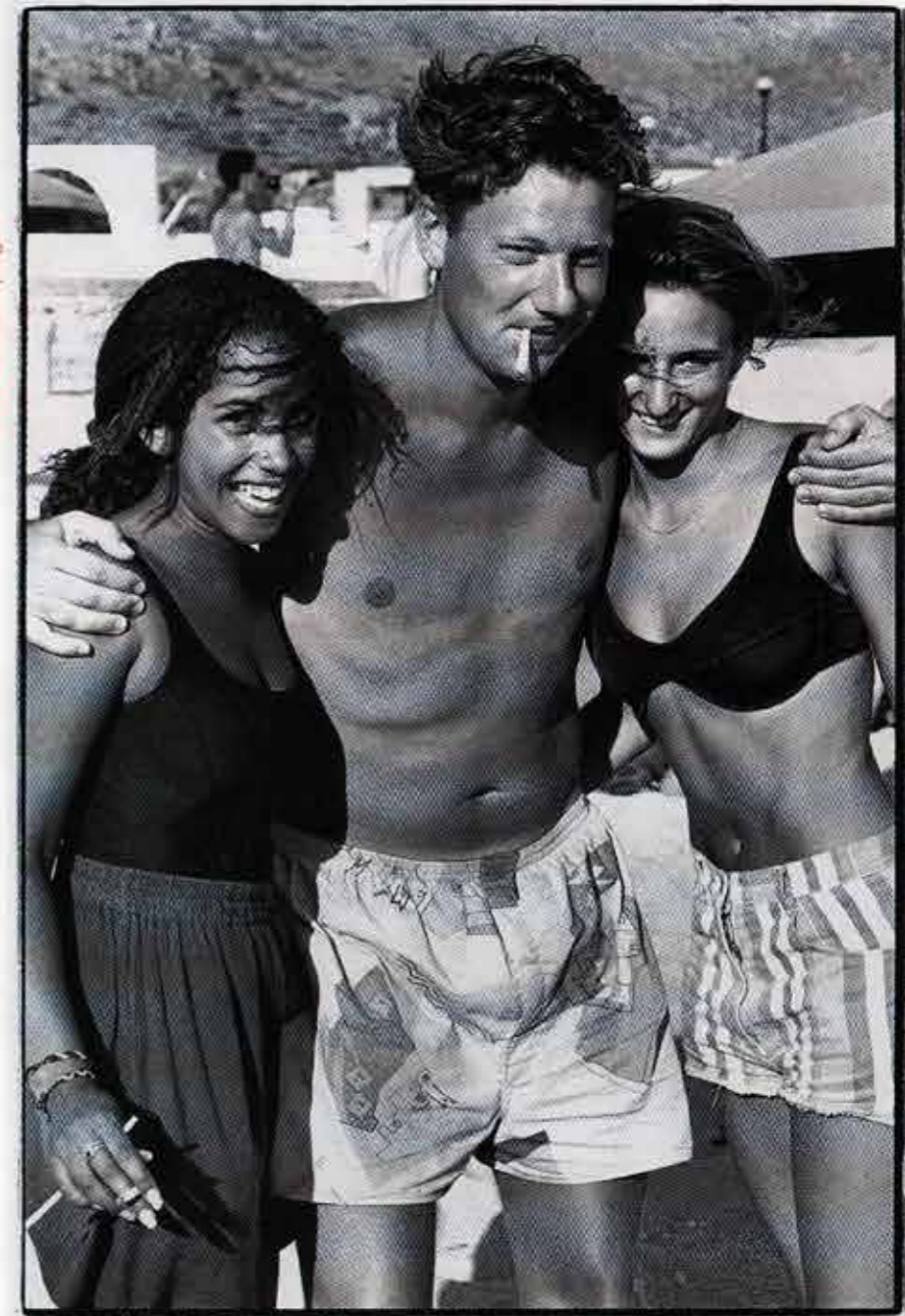
Alle jongens stuiven naar de meloen toe. De meisjes blijven zitten.

"Iedereen die gisteren geneukt heeft, moet zuipen," zegt Jos.

Emilie verstaat het verkeerd en gaat drinken. "Heb jij gisteren geneukt?" vraagt Kermit verbaasd. Emilie schudt haar hoofd.

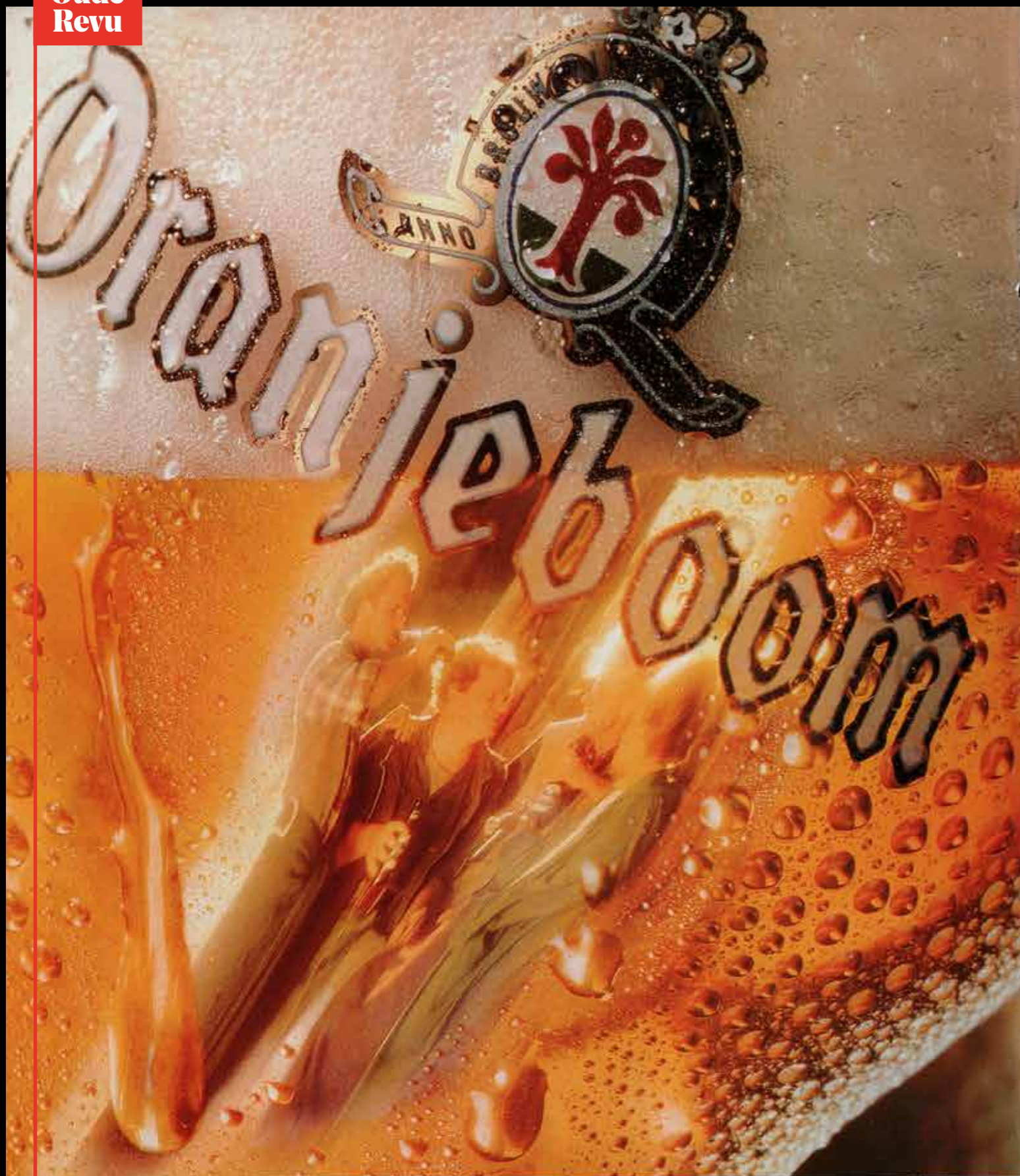
"Nou, blijf maar bij mij. Dan mag je morgen drinken," zegt hij.

Als de zon achter de bergen verdwijnt, liggen de



Kermit met Penny (links) en Helen

vol meiden



Oranjeboom. Lekker onder elkaar.



De fameuze meloenparty.
Jos met Hella (links) Dickie (midden) en Ineke

jongens allemaal uitgeteld op het strand. Er wordt gelachen en geflirt. Twee Amerikaanse meisjes laten zich door Jos en Kermit van hun bovenstukje ontdoen. De Deense Rikke (18) is door de drank helemaal van de wereld. Ze ligt op haar rug en giechelt. Na Remco was het Kermit en nu ligt Jos boven op haar met 'r te zoenen. "Dit is niet geil," zegt Kermit. "Dit is geinig." Ook op de meisjes uit Delft heeft de drank haar uitwerking niet gemist. Maar ze houden het netjes. Wijntje probeert Emilie op haar mond te zoenen. Ze houdt die stijfdicht. "Je blijft het proberen, hè," zegt ze. "Wil je genaaid worden?" zegt Wijntje. Emilie schudt haar hoofd. "Jij bent meer die bekker," zegt Wijntje. Rachel is de eerste van de meisjes die ligt te tongzoenen. De andere drie gaan (nog) niet voor de bijl. De jongens hebben inmiddels een leuke woordspeling gevonden voor de vier dames uit Delft: Delftsblauw.

Zeven Hollandse jongens

Ook Michels is ver heen. Hij kan niet meer op zijn benen staan. "Michels, we nemen de bus," zegt Jos en probeert hem overeind te trekken. "Ben je gek, joh," zegt Michels en rukt zich los. Hij valt in slaap. "Michels, wakker worden," zegt Jos. "Zo heb ik hem nog nooit meegemaakt." Michels slaat zijn ogen open. "Ik denk dat ik vanavond 's flink uitga," zegt hij. "Ik denk dat jij niet zoveel zult klaarmaken vanavond," zegt Jos. "Verdomme, iemand moet me helpen. Kom, we gooien hem in het water." Michels blijft wel een kwartier in de zee.

"Zolang is hij er nog nooit in geweest," zegt Jos lachend. Ook Ineke is in het water gegooid. Door Kermit en Wijntje. Als ze uit het water komt, zegt Kermit: "Ineke heeft met Wijntje gebekt!" "Niet waar," roept ze verontwaardigd. "Wel waar," zegt Kermit. "Wijntje liegt nooit."

Die avond is iedereen weer om 1.00 uur aanwezig bij de Star Bar. Ook Michels. Hij zit in een stoel met zijn arm om Emilie heen. Wijntje staat in het straatje meisjes aan te spreken. Hij zegt: "Dit is het voorgerecht. Als ze je later



Na de meloenparty. Jos bovenop de Deense Rikke

dan ergens zien, kan je ze makkelijker pakken." Hij trekt een Iers meisje aan haar jurkje, bepaald geen schoonheid. Wijntje: "Tja, veel van die Ierse wijven zijn lelijk. Daarom zuipen we ook zo veel." Zoals altijd eindigt de nacht weer in Sweet Irish Dreams. Op de weg erheen, stevent Jos op een paar figuren met lange haren af. "Hi girls," zegt hij. Het blijken twee jongens te zijn. "Ik heb mijn lenzen niet in," zegt Jos. "Ik heb min twee." Binnen in Sweet Irish Dreams wordt er zoals elke avond volop gedronken, gedanst en gebekt. Kermit attendeert Michels erop dat hij "met een ontzettend lelijk wijf staat te bekken." Ook de meisjes uit Delft zijn er. De nacht gaat langzaam over in de morgen. De muziek. De drank. De warmte. Een nieuwe poging van Wijntje om Emilie te zoenen. En nog één. Dan opeens een tongzoen. Even later is ook Rachel met een jongen aan het zoenen. En Ineke. En Dickie.

Jos staat aan de bar. Helemaal helder is hij niet meer. Voor hem staat een fles ouzo. Af en toe schenkt hij zichzelf een klein glaasje in. Zijn arm ligt over Emilie heen. Opeens trekt Jos wit weg. Jos kokhalst. Jos kotst. Een enorme hoeveelheid derrie stort hij uit over de bar. En over Emilie. Kermit en Wijntje ontfermen zich over hem en ze verdwijnen met z'n allen naar buiten. Naar de koelte. Tien minuten later komen ze terug. Jos bestelt aan de bar een Sex On The Beach. "Gaat het Jos?" vraagt Taco. "Ja hoor," zegt Jos. "Ik ben weer helemaal het mannetje." ●

en een Grieks eiland vol meiden

Tegen Nelson Mandela kwam ze niet verder dan: 'You are in fact a negro, aren't you, Melson?'



De onderschatte Vlaamse schrijver Herman Brusselmans beledigt overschatte personen uit de wereldgeschiedenis.

TEKST HERMAN BRUSSELMANS
ILLUSTRATIE STEVE NESTOROVSKI

Zij werd geboren in Londen op 21 april 1926, als dochter van George VI, die nochtans langer dan negen maanden voor haar geboorte geen erectie meer kon krijgen; haar moeder was een prostituée die het zonder condooms deed, en het kind afstond aan het koninklijk paleis voor 25 pond en een halve kilo zemelen. Als adellijk persoon moest ze niet naar school, en pas op haar negentiende zou ze tot tien kunnen tellen, op haar vijftiengste weten wat de hoofdstad van Engeland is, en op haar dertigste hoe je je kut kunt ontharen zonder je clitoris te laten bloeden.

Ondertussen was ze koningin van Groot Britannië geworden, en ook van Noord-Ierland, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland, alsmede staats-hoofd van Commonwealth-gebieden als Jamaica, Barbados, de Bahama's, Papoea-Nieuw Guinea en nog een paar. Ze zocht deze gebieden één keer in de tien jaar op, en bijvoorbeeld in Papoea-Nieuw Guinea probeerde ze de straatarme bevolking te paaien door het bot van een gevilde kat door haar neus te rammen en in een strooien rokje op de klanken van de tamtam een wilde dans rond het kampvuur uit te voeren. In haar dagboek schreef ze hierover: 'I don't really like this kind of shit.'

Ze trouwde in 1947 met Philip Mountbatten, die de hele tijd zwijgend en zo stijf als een plank aan haar zijde stond, en vanaf 1994 vervangen zou worden door een robot, wat tot op de dag van vandaag praktisch niemand heeft gemerkt. Het paar kreeg vier kinderen: de halve debiel Charles, de op een ziek boerenpaard gelijkende Anne, de pipo die z'n eigen veters niet kan kno-

pen Andrew, en dan nog een zekere Edward, die zo'n door iedereen genegeerde nobody is dat hij op de begrafenis van Elizabeths schoondochter, prinses Diana, in een bloemenkrans zat te schijten zonder dat het iemand opviel.

De queen heeft ook een zekere bekendheid gekregen door de outfits die ze draagt tijdens officiële ontmoetingen met andere wereldleiders. Deze vodden worden al eeuwenlang ontworpen door een kleermaker uit Soho, die drie vingers mist en sinds 1953 blind is, maar die z'n baantje mag behouden. Elizabeth weet nooit wat ze moet zeggen tegen haar collega's uit de royalty en de staatsleidingen. Tegen Nelson Mandela kwam ze niet verder dan: 'You are in fact a negro, aren't you, Melson?' Aan koning Boudewijn vroeg ze ooit: 'Is Belgium a country? Or a swamp? Or a one way ticket to hell?' En in 1942 stuurde ze een telegram naar Hitler dat luidde: 'Du bist keinen schönen Mann.' Ze is tegenwoordig de langst regerende vorstin op aarde, en dat komt omdat ze ongeloflijk oud is geworden, wat ze volgens haarzelf te danken heeft aan een dieet van per dag een liter lauw water en halve kilo zemelen, en aan het feit dat ze altijd geweigerd heeft om een man te pijpen. Binnenkort sterft ze. ✖



De beste bonsaiman van West-Europa



TEKST
MARTIJN NEGGERS
FOTOGRAFIE
ALEXANDER SCHIPPERS

Voor sommige winnaars worden er boottochten door de Amsterdamse grachten georganiseerd, voor anderen blijft het bij een broodje kroket in de kantine, of bij een medaille aan de schoorsteenmantel. Nieuwe Revu gaat op bezoek bij de vele bijna onzichtbare winnaars die Nederland rijk is.

D

De straat van Ruud Lagas, de beste Bonsaiman van West-Europa, is een rustig nieuwbouwstraatje. Er staan wat bomen, er wandelt een dametje met twee hondjes voorbij, en in de verte voetballen drie jongens van een jaar of tien. Maar alles is stil. Alles is rustig. Alles gaat traag. Als ik aanbel bij de voordeur van Ruud, duurt het even voor hij opendoet. Maar zodra hij me ziet, begroet hij me ingetogen enthousiast, en kuiert voor me uit zijn huis door. Op de keukentafel ligt een nog niet afgemaakte legpuzzel, aan de zijkant van de woonkamer staan wat stenen laafjes, die recht uit de Efteling lijken te komen. Heel even kijkt Ruud om. 'Hm, ja,' mompelt hij dan, en loopt zonder verdere uitleg door naar de de plek waar het allemaal om draait. 'Ja, het is een hele rage geweest,' verontschuldigt hij zich haast, dat er geen bonsaibomen in zijn huis staan. 'Dan had je ineens weer dat iedereen in Nederland een bonsaiboom in zijn huis wilde. Nou, die zijn dan dus binnen no-time dood, want die boompjes kunnen helemaal niet binnen.'

Koikarpers

Ruud schuift de schuifpui naar zijn achtertuin wat verder open en wijst een keer naar buiten. 'Bij mij staan ze dus allemaal hier in de achtertuin.' De tuin van de beste bonsaiman van West-Europa is net zo kalm als zijn woonkamer, zijn keuken en zijn straatje. Tegen de ene schutting ligt een grote vijver vol koikarpers, en tegen de andere schutting staat een enorme tafel vol met bonsaibomen. Her en der in de tuin staan nog wat andere bonsaiprojectjes. *Ik vind het heel veel hele kleine boompjes, Ruud.* 'Ja, eigenlijk wel ja. Het is dus allemaal tot 1,25 meter hoog.'

Ah, kijk. Dus daar is het eerste misverstand al: een bonsaiboom is niet een boomsoort, maar alle bomen van 1,25m zijn hartstikke bonsai.

'Tot die lengte mag je ze bonsai noemen, ja. Alles wat daarboven komt is tuinbonsai. Dat zijn gewoon kleine bomen. Op een gegeven moment je gewoon zeggen: tot zover gaat het, en daarna is het geen bonsai meer.'

Maar dus een klein beukje in een pot, en dan is het eigenlijk al direct een bonsaibeuk?

'Nee, want dan moet je hem dus nog helemaal gaan styleren.'

Ach, natuurlijk.

Ruud gaat een beetje achterover zitten en begint te praten over de manieren waarop je bonsaibomen allemaal kunt vormen naar je eigen smaak. Over dat er meerdere etages in het ding moeten zitten, en over hoe Ruud de takjes van de boompjes met ijzerdraad de juiste kant in dirigeert. Hij vertelt over grote en kleine bladen, over het verschil tussen blauwe en groene potten, en over hoe je eigenlijk het beste gewoon lekker met >

‘Met een bonsai ben je altijd bezig. Een boom is nooit af’

een eenvoudig klein larixsje zou moeten beginnen, als je begint met bonsai.

Schoenendoos

Uitkijkend op de karpervijver vertelt Ruud alsof de tijd geen effect op hem heeft. Terwijl hij uitlegt dat er wel echte bonsaispecialisten zijn, pakken de donkere wolken zich langzaam samen boven Ruuds achtertuin.

‘Nou ja, in Japan noemen ze dat dan bonsaimeester.’

Ben jij bonsaimeester?

‘Niet officieel, want dan moet je helemaal in Japan in de leer. Er zijn maar heel weinig bonsaimeesters. Maar voor Nederlandse begrippen ben je dan wel bonsaimeester. Maar dat zijn er maar een paar, hoor, die zijn op één hand te tellen.’

Want hoe lang doe jij dit al?

‘Tweeëntwintig jaar.’

En ehh, niet om lullig te doen hoor, maar waarom zou een mens überhaupt bonsaibomen gaan kweken? Ik bedoel: het is ook wel veel gedoe.

‘Kijk, iedereen heeft een hobby. Ik begon met fotograferen. Hartstikke leuk, natuurlijk – ik had boven ook nog een donkere kamer, zelfs. Maar die eerste foto, daarvan zei mijn vrouw nog: “Prachtig! Die moeten we inlijsten en ophangen!” Maar vanaf de tweede, de derde en de vierde keer mochten ze allemaal gewoon de schoenendoos in. Ja, dan gaat de lol er wel een beetje vanaf. Of schilderen? Zelfde verhaal. Als het af is, zet je hem in de kelder. Postzegels? Zegel in de map, en weg ermee. Een bonsai, daar ben je altijd mee bezig. Een boom is nooit af. Een bonsaiboom kan over de honderd, tweehonderd jaar oud worden.’

Dus de kans is groot dat al deze bomen hier, dat die jou gaan overleven?

‘Ja. Ja, ja. Boompje groot, meester dood. Dat is een Japans gezegde. In Japan heb je ook gewoon hele families die bonsaibomen gewoon van vader op zoon over. En van daaruit is die hobby zeg maar naar Nederland overgekomen. Een heel klein groepje heeft dat ooit in de jaren 70 hier geïntroduceerd. Die hebben zeg maar de eerste container bonsaibomen hier op staan wachten in Rotterdam.’

Mr. Miyagi

En daar was jij bij?

‘Nee, ik was net een paar jaar later. Die eerste container heb ik niet mogen begroeten, maar ik was



er wel vroeg bij. Ja, en je had natuurlijk de hele hype van die film natuurlijk, een paar jaar terug.’
Bedoel je The Karate Kid?

‘Ja, die.’

Nou je het zegt, ja! Jij bent eigenlijk de Mr. Miyagi van Brabant!

Even glimlacht Ruud voorzichtig. ‘Van Brabant? Maak daar maar West-Europa van, hoor.’

Dan staat hij op en kuiert een keer langs zijn boompjes. Hij is altijd op zoek om zijn bomen perfect te laten worden, maar soms is dat een proces van jaren.

Is dat je grootste ambitie? Al je bomen perfect te krijgen, voor de eindigheid roept?

‘Dat is wel het allermooiste, natuurlijk. Maar uiteindelijk is het vooral echt een hobby om helemaal zen van te worden. Want je bent per dag echt wel een uurtje bezig, per boom, om ze perfect te krijgen.’

Maar ik tel hier minimaal dertig bomen.

‘Ja, klopt,’ antwoordt Ruud glimlachend. Dan draait hij zich weer om en begint verder te vertellen over zijn boompjes. Hij kijkt een keer omhoog. De wolken worden donkerder en donkerder, boven zijn tuintje.

Nu zou je willen dat de boompjes binnen zouden staan, toch?

‘Nee, nee, de bonsais zijn buitenbomen. Elk weer is onderdeel van de natuur. Ze moeten er gewoon tegen kunnen.’ ✕

Ruud Lagas (1951) is de beste bonsaiman van West-Europa.

Ambitie: alle bonsais perfect krijgen.



Verdwalen in verhalen

Bestel nú je favoriete tijdschrift op [Tijdschrift.land](https://www.tijdschrift.land)



TIJDSCHRIFT.LAND

Ruimte- schaap

FARMAGEDDON – Als een ruimteschip landt op het erf waar Shaun met zijn kudde woont, gebeuren er rare dingen op de boerderij. De kleine alien Lu-La is verdwaald, en om haar weer thuis te krijgen moet het eerste schaap over de graancirkel... maar niet voordat het ruimtewezen de boel op aarde eens even lekker op stelten zet.

In 2015 veroverde de eerste *Shaun the Sheep*-film de harten van de bioscoopbezoeker. De film was een spin-off van de gelijknamige tv-serie, die op zijn beurt weer een spin-off van *Wallace & Gromit* was. En omdat de eerste film meer dan 100 miljoen dollar omzette en 80 miljoen winst maakte, kon een vervolg niet uitblijven. Gelukkig maar, want wij zijn fan; de film is voor grote mensen minstens zo leuk als voor kinderen.

De Nederlandstalige versie van *A Shaun the Sheep Movie: Farmageddon* gaat Shaun het Schaap: het Ruimte-schaap heten en draait vanaf 9 oktober in de bioscoop. **JU**



FOTO AARDMAN ANIMATION

Monumenten- tenzorg

DE MAANDAGAVOND VAN SBS6 – John de Mol heeft twee monumenten van de vaderlandse buis opgelapt.

— Plopperdeplot en sapperde-flap, SBS transporteert ons met zijn nieuwe avondprogrammering rechtstreeks terug naar de tijd toen geluk nog heel gewoon was. De zender heeft lang genoeg rondgesnuffeld in de kelder van de kijkcijfers, vinden ze zelf, tijd om de trap terug omhoog te pakken. Dat gaat SBS doen door twee klappers uit vervlogen tijden te reanimeren.

Allereerst brengen ze *Lingo* terug op de buis. 2 Oktober 2014, dat was de laatste keer dat we Lucille Werner en haar kandidaten zagen goochelen met letters en grabbelen naar groene balletjes. Hamvraag: kan SBS-

kanon Jan Versteegh ons de charmante Lucille doen vergeten? Hij zal het in ieder geval beter doen dan Dreetje Hazes, die zijn vingers brandde aan een andere opgewarmde klik (*Rad van Fortuin*) en daarbij een uitstraling aan de dag legde die ons vooral deed denken aan dat ene gestoofde makreeltje in de viskraam dat niemand wil hebben.

Het feest is nog lang niet voorbij, want behalve *Lingo* heeft SBS nog een monument van de Nederlandse televisie opgelapt. *Man Bijt Hond* maakt na bijna vier jaar afwezigheid weer zijn opwachting. Met dezelfde vertrouwde voice-overs van Michael Abspoel, wat wel zo fijn is. Laat die afstandsbediening vooral met rust, want meteen daarna komt Johnny overscheren met een nieuw seizoen *Waar Is De*

Mol?, waarin hij wederom prachtige verre reizen gaat maken teneinde diep in de ziel van meereizende BN'ers als Jandino Asporaat, Edwin Evers en trollenkoning Dotan te kunnen koekeloren. **DK**

Man Bijt Hond (vanaf 26/8, elke werkdag, 19.30 uur, SBS)

Lingo (vanaf 26/8, elke werkdag, 20 uur, SBS)

Waar Is De Mol? (vanaf 26/8, elke maandag, 20.30 uur, SBS)

Kan Jan Versteegh ons de charmante Lucille doen vergeten?

TIP 3



CONTACT

CIA-mensen en onderzoeksjournalisten matchen manmoedig miljoenen brokjes data met ooggetuigenverslagen in de hoop bewijs te vinden dat aliens contact met ons hebben opgenomen. **DK (vanaf 25/8, elke zondag, 21 uur, Discovery)**



GRENSLANDERS

Lekkere thriller met comeback-queen Jasmine Sendar als Rotterdamse rechercheur die naar een gehucht in Zeeuws-Vlaanderen wordt overgeplaatst om chocola te maken van een met kogels doorzeefd jacht. **DK (25 augustus, NPO3)**



AN AFFAIR

Anita is de nieuwe gymjuf – pardon, docente lichamelijke opvoeding – op een middelbare school. Een van haar leerlingen raakt al snel geobsedeerd door de tamelijk knappe vrouw, en voor ze het weet geeft ze zich over aan zijn doortastendheid. **JU (22/8 in de bioscoop)**



Hoogbejaard edoch fijnbesnaard

P.P. ARNOLD

The New Adventures Of

Het zou zomaar kunnen dat je nog nooit van P.P. Arnold (72) hebt gehoord. Toch heeft de souldiva een carrière opgebouwd waar je – net als tegen de dame in kwestie zelf – U tegen zou moeten zeggen. In de jaren 60 zong en danste ze mee met Ike & Tina Turner en ging ze op tournee met de Rolling Stones. Mick Jagger haalde de Amerikaanse zangeres vervolgens over om zich in Londen te vestigen. Daar deed ze studiowerk voor de Small Faces en Nick Drake, en wierpen Eric Clapton en Barry Gibb zich op als haar muzikale mentors.

Het zijn allemaal niet de lulligste namen, maar haar grootste successen moesten toen nog komen. In de jaren 80 scoorde ze samen met Peter Gabriel een wereldhit van *Sledgehammer* (nou ja, zij deed de achtergrondzang) en een decennium later kwam er weer een wereldhit, nu met KLF (*3 A.M. Eternal*). Toch is *The New Adventures Of* pas haar vierde soloalbum in 52 (!) jaar tijd. 't Is wel een fantastische plak dampende soul geworden, vijftien liedjes – waarvan twee geschreven door Paul Weller – gezongen met een waanzinnig mooi doorleefde stem. Piepie mag van ons honderd worden.

DK ★★★★★



TIP 3



SLIPKNOT WE ARE NOT YOUR KIND

Misschien konden we Slipknot moeilijk serieus nemen vanwege die malle maskertjes van ze. Of omdat ze rond hun opkomst eind jaren 90 meteen op de numetalhoop werden gegooid. Maar na plaat nummer zes is er geen ontkomen aan: dit is een fucking goeie band. **DK ★★★★★**



ELVIS PRESLEY LIVE 1969

Zijn diensttijd en de Beatles-mania hadden de carrière van Elvis flink door de mangel gehaald. Maar in 1969 maakte hij een glorieuze comeback, door in het International Hotel in Las Vegas een maand lang twee shows per avond te geven. Elf van die shows zijn verzameld in deze massieve box. **DK ★★★★★**



BON IVER I, I

Bonbonnetje, wat heb je nou gedaan? Ooit sloot je je op in een boshut met je gitaar, om je kakelverse liefdesverdriet van je af te zingen (*For Emma, Forever Ago*). Dat deed je weergaloos. Nu heb je meer dan dertig gastmuzikanten om je heen verzameld voor een plaat die even kleurloos als stuurloos is. **DK ★☆☆☆☆**

Als een vip naar de stripclub



Amsterdam had alles, behalve een stripclub waar je geweest móet zijn. Nu er eindelijk één is, vergaapt onze seksexpert zich aan al het moois. En raakt ze aan de praat met eigenaresse Myrthe: 'Ik heb écht een blonde danseres nodig.'

TEKST MARITH IEDEMA
FOTOGRAFIE JASPER SUYK
LINGERIE PLEASUREMENTS

'De ene kamer is nog mooier dan de andere: ronde porno-bedden en gigantische bubbelbaden met gouden kranen'

Als buitenlanders mij vroegen waar de allerbeste stripclub van Amsterdam zit, moest ik hen altijd teleurstellen. Oké, in de Bananenbar op de Wallen lach je de ballen uit je broek. Wat dames daar kunnen met fruit is bewonderingswaardig en vermakelijk, maar niet per se opwindend. We hadden – tot voor kort – geen luxe stripclub. Niet één zoals ik die ken uit andere steden. Een gemis! De zussen Lotte en Myrthe Graanboom besloten hier iets aan te doen. Op de Stadhouderskade zit sinds april hun high end stripclub BonTon.

Het is vrijdagavond en vriendin J. en ik vinden het de hoogste tijd voor een bezoek.

Dit is 't helemaal, concludeer ik direct na binnenkomst. De entree is 50 euro, maar dan heb je wel wat. Horecaondernemer Casper Reinders is medeverantwoordelijk voor het interieur. En dat is te zien: club BonTon ziet eruit als een chique nachtclub. De banken zijn van rood fluweel, de muren bedekt met kek behang en vanachter een stylish barretje schenken twee knappe barmanen cocktails en champagne. Hier geen verlepte strippers die verveeld aan palen hangen en bezoekers zuchtend en steunend voorzien van lapdances. De 'BonTon-meiden' doen niet onder voor modellen (met curves), lachen zowaar en begroeten iedereen die binnenwandelt vriendelijk. En – anders dan in veel stripclubs – word je als klant niet belaagd als een toerist in een Turkse souvenirwinkel. 'We geven bezoekers ruim de tijd te aarden,' zegt eigenaresse Myrthe, waarmee we aan de praat raken. Pas nadat ze voorzien zijn van een drankje komen de meisjes met hen praten. Tot die tijd kan je als klant genieten van de *live shows*. We bestellen twee gin-tonics en kijken onze ogen uit.

Drugshonden

Ik wil weten hoe Myrthe op het idee kwam een high end stripclub te beginnen in Amsterdam. Ze vertelt dat haar grote zus Lotte de eigenaar is van seksclub LV op de Middenweg. Lotte merkte dat er vraag was naar een luxe stripclub, waar zakenlui terecht kunnen na bijvoorbeeld een conferentie. 'Ze willen lekker ontspannen met entertainment, maar niet

direct seks. Een chique stripclub sluit dus meer aan bij hun wensen dan een bordeel.' Toen Lotte het aanbod kreeg de voormalige Crystal Club over te nemen, zei ze daarom volmondig ja. De seksclub werd eind juli 2017 gesloten, nadat er bij een onderzoek van de politie cocaïne en GHB werd gevonden. De zusters hanteren een zerotolerancebeleid: drugs zijn streng verboden. Eens in de zoveel tijd houden ze een steekproef met drugshonden, vastberaden niet hetzelfde pad te bewandelen als hun voorgangers. 'Want als één van onze meisjes door de politie wordt betrapt met drugs, kunnen we onze deuren sluiten.'

Bordeelvergunning

Lotte en Myrthe besloten samen het avontuur aan te gaan. Hun concept bleek een schot in de roos. Rond middernacht zijn alle zitplekken bezet, en de meiden druk aan het werk. Er komt een knappe (volledig geklede) blondine de ruimte binnengewandeld. Myrthe springt op en verontschuldigt zich. Ze heeft een sollicitatie. Samen met het meisje vertrekt ze naar boven. Een half uur later voegt ze zich weer bij ons. 'Dit is wel even iets anders dan mijn kantoorbaan, van vroeger,' lacht ze. J. en ik willen weten of het meisje is aangenomen. Myrthe knikt. 'Ze kan goed dansen, en ik heb écht een blonde danseres nodig.' Ik vraag of seks op het menu staat. 'Bij sommigen,' antwoordt Myrthe. Ze bezit een bordeelvergunning. Maar veruit de meeste meisjes trekken de grens bij naakt dansen en samen badderen, in één van de privékamers. 'Willen jullie die zien?' J. en ik knikken gretig. Gráág. We lopen achter Myrthe aan naar boven. De ene kamer is nog mooier dan de andere: ronde porno-bedden met daarover geen plastic maar kraakhelder wit beddengoed, en gigantische bubbelbaden met gouden kranen. 'Verhuren jullie deze ruimtes ook aan uhm, stellen?' vraagt J. met glanzende ogen. Ze ziet zichzelf al gaan. Myrthe knikt. Stellen kunnen samen een privélapdance boeken, in één van de kamers. J. en ik kijken elkaar aan. Een ding weten we beiden zeker: hier komen we terug. ✕



Knuffel-blondje

In wat voor wereld is Sergio Busquets terechtgekomen? Tien jaar is hij al onomstreden als controleur bij FC Barcelona, maar sinds de komst van knuffelblondje Frenkie de Jong kan de 31-jarige Catalaan opeens niets meer goed doen. Neem de oefenwedstrijd tegen Arsenal. De Jong mocht starten en Barça kwam prompt 0-1 achter. In de rust werd hij gewisseld voor Busquets en wist Barça de achterstand om te zetten in een overwinning. Achteraf mocht het publiek stemmen voor de man van de wedstrijd. Wie won, denk je? Inderdaad: Frenkie de Jong!

Een dag later lieten fanshops weten dat de Frenkie-shirts overal uitverkocht waren.

Het werd alleen maar erger. In wedstrijd één van het oefentweeluik tegen Napoli scoort Busquets de belangrijke 1-0, waarna Barcelona wint. Twee dagen later combineert de voorhoede Griezmann-Suárez-Dembélé er lustig op los: ze scoren alle drie, maar waar hebben de kranten het de volgende ochtend over? Een voorzet van Frenkie als de wedstrijd allang beslist is. 'Die pass deed zelfs denken aan Johan Cruyff,' schreef *Sport*.

Toe maar. Sportkrant *Marca* gaf een hint aan coach Valverde: 'Maak het jezelf niet te moeilijk, stel Frenkie en nog tien anderen op en je wordt kampioen.' Andere media repton over de 'sublime visie' en 'bijzonder nauwkeurige passes' van de 'maestro van het middenveld'.

Bloedirritant natuurlijk voor Busquets.

En wat het helemaal onverteerbaar maakt: iedereen noemt Frenkie een jonkie! De man is 22! En toch heeft ie pas één eredivisietitel en één KNVB-beker gewonnen. Op die leeftijd had Busquets al een tjokvolle vitrinekast: hij had de Champions League gewonnen, was twee keer kampioen van Spanje en had nog een handjevol bekervanverzaamd. En o ja, hij had al een WK-finale gespeeld (tegen één van de gemeenste duo's die ooit op een kampioenschap rondliepen: Nigel de Jong en Mark van Bommel) én gewonnen. Allemaal voor zijn 22ste verjaardag.

En toch heeft iedereen het maar over dat mannetje uit Molenlanden. Nee, hier valt niet tegenop te boksen voor Busquets. Hij kan alleen maar hopen op een eigen goal van Frenkie, net zoals Matthijs de Ligt die bij Juventus maakte. ✕

1989



Liverpool-Arsenal wordt komende zaterdag een walk-over voor de thuisploeg, daar twijfelen weinigen aan. Op 26 mei 1989 is het 't affiche voor de aller spannendste Engelse seizoensontknoping ooit. Arsenal moet de uitwedstrijd met twee doelpunten verschil winnen, anders is Liverpool kampioen. In de 92ste minuut, bij een 0-1 stand, valt de bal voor de voeten van Michael Thomas, die tergend langzaam scoort. Arsenal-verdediger Nigel Winterburn (zie foto) juicht harder dan ie ooit gejuicht heeft. FOTO: GETTY

DE GLAZEN BAL

Donderdag 22 augustus

De te dik van vakantie teruggekeerde Eden Hazard maakt bekend dat zijn conditie met sprongen vooruitgaat. Reden: het protserige nieuwe onderkomen van Real Madrids nummer 7 is zo groot ie dagelijks veel extra kilometers aflegt tussen de kamers. Alleen al het pendelen tussen de drie (!) woonkamers scheelt al een pond per week.

Maandag 26 augustus

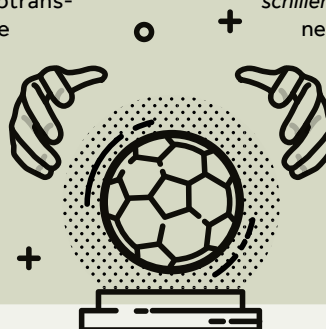
Yolanthe maakt via Instagram wereldkundig dat ze na al dat gedoe met Wesley een welverdiende nieuwe start gaat maken. Na de uiterst succesvolle borst- en heuptransplantaties laat ze zich een nieuw hoofd aanmeten. 'Met blond haar en blauwe ogen sla ik vast een miljardair aan de haak,' juicht ze.

Woensdag 28 augustus

Ziggo-commentator Sierd de Vos is zo verguld met de aandacht die hij kreeg na zijn gebbetjes over de spelers en supporters van PAOK Saloniki, dat hij voor Ajax-Apoel alvast wat beledigingen instudeert. Na onbesuisd inkomen van een Apoel-speler roept hij superspontan 'Wat een Cypridoot!' en als de eenzame Apoel-spits in beeld komt: 'Hij staat op een eiland – maar dat is hij wel gewend.'

Donderdag 29 augustus

Terwijl twee honden vechten om een been (Messi: 'Ik was kampioen en topscorer', Ronaldo: 'Ik heb de Champions League met verschillende clubs gewonnen') gaat de derde er mee heen. UEFA Speler van het Jaar Virgil van Dijk vindt het niet meer dan logisch: 'Ik won die cup met die grote oren, toch?'



Nieuwe Revu online

Word 1 van
onze 24.395
beste vrienden
en volg
@NieuweRevu
op Twitter!



Reactie op artikel 'De nieuwe heidenen gaan terug naar onze boreale roots' (NR32):



'Mooi artikel, hoewel er wel wat foutjes ingeslopen zijn, maar die foto's... Verschrikkelijk! Hoe komt de redactie erbij zulke foto's die totaal niet bij het artikel passen te plaatsen? Op de foto's staan reanctors en fantasyfiguren. Ik ben dat niet, noch zal ik me ooit zo uitdossen, noch hebben de figuren wat van doen met de inhoud van het artikel.' – Axnot Wedasunu van Fivelgo



Best gelezen op Blendle:

1. 'Ik zag voor het eerst in jaren weer een naakte vrouw'
2. Test: de robotvagina
3. Groot interview
Nicky Romero

Hier zakt mijn broek van af

'Soms voelt het alsof vrouwen me alleen als een stuk vlees zonder gevoelens zien'

Beste Katy Perry,

Nu je bent beschuldigd van seksueel wangedrag (een acteur claimt dat je negen jaar geleden in gezelschap zijn broek naar beneden hebt getrokken, en dat hij gedwongen werd met je te zoenen – ik zal alle grappen over de hekel die hij moet hebben aan 'I kissed a girl and I liked it' voor me houden) was het wachten natuurlijk op allerlei omgekeerde #metoo-verhalen: vrouwen met macht die seksuele grenzen van mannen overschrijden. Om de zoveel jaar verschijnt wel een verhaal in een Nederlands tijdschrift over een Blijf-van-mijn-lijfhuis voor mannen die door hun vrouw worden mishandeld. Het zal wel ongehooflijk macho van me zijn dat ik daar altijd aan beetje om moet grinniken. Niet omdat ik het voor onmogelijk houd dat een man wordt mishandeld door een vrouw, ik weiger alleen te geloven dat het net zo'n groot, of ook maar bijna zo'n groot maatschappelijk probleem is als vrouwenmishandeling door mannen.

De acteur die jou nu beschuldigt van wangedrag had een agenda die verder reikt dan alleen zijn eigen particuliere leed: 'Onze cultuur is er op dit moment op gebrand om te laten zien hoe pervers mannen met macht zijn. Maar vrouwen met macht zijn net zo weerzinwekkend.' Dus het wachten was op het eerste medium dat in die agenda meeging. Het bleek *De Telegraaf*, hoeder immers van onze nationale moraal en zeden. De

krant drukte afgelopen week een 'klaagzang over wilde vrouwen' af, met de verontrustende kop: 'Ze zien ons als een stuk vlees.' Ik was benieuwd welke getraumatiseerde mannen hier aan het woord werden gelaten, en wat voor verschrikkelijke ontberingen ze hadden moeten doorstaan, hen aangedaan door de sadistische onderdrukkers die we allemaal kennen als vrouwvolk.

Welnu, de mannen bleken de leden van de Engelse stripclub Dreamboys. Eentje zegt in het interview: 'Er zijn meisjes geweest die me in mijn nek gingen likken, terwijl dat ontzettend intiem is.' Terwijl ik de tranen uit mijn ogen veegde, die van het lachen, stond het volgende mannelijk stripersleed al voor me klaar. Een stripper die graag na de show zijn lul de vrije ruimte geeft in het publiek, klaagt: 'Soms proberen meiden ervoor te springen en proberen ze hem in hun mond te stoppen.'

Ik was me nog een beeld aan het vormen van het delict 'iemand springt voor mijn lul', toen het volgende lid (sorry) van het gezelschap er een emotionele noodkreet uitgooidie die me nog lang zal bijblijven: 'Soms voelt het alsof ze je alleen als een stuk vlees zonder gevoelens zien.'

De rest van het weekend besteedde ik aan het schilderen van een spandoek met de tekst 'Strippers Hebben Ook Gevoel!', voor de eerste demonstratie tegen wilde vrouwen. ✕



Boze Witte Man



"Zo, dit hebben we wel verdiend! Lekker weg in eigen land. Eens helemaal tot ru..."



"HALLOOOOO!!"



"Ik ben Koos Konijn! Ik ga ervoor zorgen dat jullie een fantastische tijd gaan beleven bij Roompot! Wisten jullie al dat er vanavond minidisco is?!"



www.bozewitteman.com

Volgende week in Nieuwe Revu



REPORTAGE

Slechte Tijden: achter
de schermen bij GTST



OVERSCHATTE MENSEN

BRUSSELMANS
BELEDIGT LIEKE
MARTENS



ONDERZOEK

DE POOLSE
CONNECTIE
VAN DE
NEDERLANDSE
DRUGSMAFFIA



FOTOGRAFIE BSK

Nieuwe Revu 35 verschijnt op 28 augustus



Lieve Maxim,

Het langste interview aller tijden, afgenomen door de lezers van Nieuwe Revu. Heb je ook een vraag voor Maxim? Stel 'm via maxim@revu.nl.

419

Heb je een bijnaam?

Melanie de Meijer

Vroeger was het Tiran. Maxim Tiran Hartman. Dat bekte lekker en dekte ook de lading wel omdat ik mensen graag aanstuur. Tegenwoordig is het vaker Owom. Dat staat voor Ontzettend Wijze Oude Man. Magic Wand word ik ook wel genoemd. Als je opzoekt waar dat voor staat, zal je wel begrijpen waarom. :)

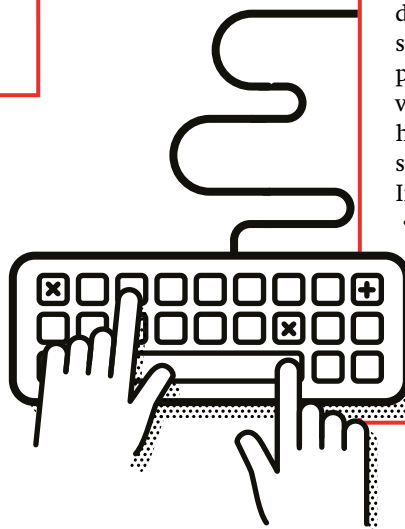
418

Welke zoekopdracht heb je als laatst op Pornhub gebruikt?

Mick van Heumen

Even kijken. Oei, best wel veel zoekopdrachten! Mijn laatste was op Sharksex. Daar zijn helaas nog niet zo veel filmpjes van. Het is in een groot aquarium met een leuke vrouw en een middelgrote haai. Die vrouw staat een beetje te wiegen. Dan stapt er een man in het water en dan gaat hij die vrouw betasten en beffen. Met het risico dat zijn kont eraf gebeten wordt door de vreselijk enge haai. De spanning of en vooral wanneer de haai toehapt, zorgt voor extra opwindig bij de man. Angst en geilheid schijnen familie van elkaar te zijn. Sommige mensen worden heet van horror. Dat maakt hun bloed dunner en daardoor zijn vampiers er ook gek op.

'Verlangen is mooier dan bezitten. Intensief samenwonen is daarom meestal gedoemd om te mislukken'



420

Are you lonesome tonight?

Lize Beestman

De King of Rock and Roll is destijds gestikt in zijn eigen kwijl. Hij zat eenzaam op de plee terwijl hij een vierdubbele boterham met hele dikke lagen pindakaas en honderden schijfjes banaan naar binnen zat te propen. Af en toe eenzaam zijn of je allenig voelen is helemaal geen ramp. Dat maakt het namelijk extra leuk als je samen slaapt. Verlangen is mooier dan bezitten. Intensief samenwonen is daarom meestal + gedoemd om uiteindelijk te mislukken. Want hoe knap je vriendin of vriend ook is, je raakt eraan gewend en daardoor neem je het voor gegratineerd. Met alle gevolgen van dien. Pas daar a.u.b. voor op.



**REN
TEGEN
KANKER**



WAAR REN JIJ MEE?

Ren tegen kanker en voor het leven. Geef jouw race extra betekenis door geld op te halen voor baanbrekend kankeronderzoek en draag daarmee bij aan een wereld waarin niemand meer sterft aan kanker.

Schrijf je in voor het team en ren mee in Utrecht, Rotterdam, Amsterdam, Biddinghuizen of Eindhoven. Je ontvangt dan je startbewijs, een trainingsprogramma en ondersteuning tijdens elke stap die je zet.

GA NAAR [RENTEGENKANKER.NL](https://rentegenkanker.nl)

KWF
KANKER
BESTRIJDING

